

IMMACULATA

4/2009

Č. 104

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Červenec** – Aby plodem odevzdání se Tobě, Maria, byla co největší chvála Boží a projevovala se skutky lásky k bližním.
- Srpen** – Abychom ze svědectví sv. Maxmiliána pochopili, že láska znamená odevzdat život bez podmínek.
- Září** – Abychom se podle Tvého vzoru, Maria, naučili důvěřovat Bohu a poznávali Jeho mocné působení v našem životě.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

v době prázdnin se často vydáváme na výlety, trampy či poutě. Putování ukryvá v sobě velkou symboliku duchovního snažení.

Za takové nejvýznamnější biblické putování můžeme považovat Exodus – východ vyvoleného národa z egyptského otroctví do země zaslíbené. Izrael se na této pouti učí jít za svým Bohem, který ukazuje směr, překonává překážky, bojuje za svůj lid a nese jej, jako muž nese svého syna. Od svého lidu Bůh žádá jedno – důvěru. A zde se ukazuje, že „chodit“ s Bohem je opravdu nesnadné. Izrael se stále dívá na svět očima pouze lidskýma: „Pronásleduje nás faraó! Není voda! Není jídlo! Vyvedl jsi nás, abychom zde pomřeli? Nebylo by nám lépe v Egyptě?“ Ale Hospodin je dost mocný, aby provedl lid středem moře a zahnal hrozbu egyptského útoku, vyvedl vodu ze skály, nasytil lid manou a postaral se o vše potřebné. Srdce Izraelitů zakouší tvrdou očistu a jejich cesta je dlouhá a křivolaká – přesto nakonec vede k cíli, k odpočinku v požehnané zemi, kde Izrael bude Hospodina velebit, protože cesty Hospodinovy jsou láska a pravda.

Milování, až zase někam půjdete – nabízí se **pouť rytířů Neposkvrněné a čtenářů naší Immaculaty na Cvilín u Krnova dne 15. srpna** – myslete na to, že každá cesta je symbolem našeho životního putování k věčnému cíli. Můžeme jít buď sami spoléhaje se pouze na sebe, anebo přijmout pozvání božského Průvodce, který nejen že zná cestu k věčnému životu, ale dokonce on sám je ta cesta i cíl. Kdo se na něho spolehne, nebude zahanben.

br. Bohdan

Povzbuzení k chválám Božím

Bojte se Pána a vzdávejte mu čest.
Hoden je Pán přijímat chválu a čest.
Všichni, kdo se bojíte Pána, chvalte ho.
Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s tebou.
Chvalte ho, nebesa i země.
Chvalte, všechny řeky, Pána.
Dobrořečte Pánu, děti Boží.
Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se v něm.
Aleluja, aleluja, aleluja! Král izraelský!
Každý duch ať chválí Pána.
Chvalte Pána, neboť je dobrý;
všichni, kteří toto čtete, dobrořečte Pánu.
Všechna stvoření, dobrořečte Pánu.
Všechno nebeské ptactvo, chval Pána.
Všechny děti, chvalte Pána.
Jinoši a panny, chvalte Pána.
Hoden je Beránek, který byl zabit,
přijímat chválu, slávu a čest.
Ať je velebena svatá Trojice a nerozdělená Jednota.
Svatý archanděli Michaeli, chraň nás v boji.

sv. František z Assisi

HRDINA BOŽÍ SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

WILHELM HÜNERMANN

čtení na pokračování (16)

V jámě lvové

Také Padova patřila k těm městům, která pod nezlítostnou rukou Ezzelina hrozně trpěla. Stále znovu děsily strašlivé hrůzy nešťastné obyvatele a nikdo s nimi nesoucítil víc než Boží služebník Antonín.

Jedné lednové noci roku 1230 tyran přepadl zámek di Fonte, který patřil hraběti Tisovi de Camposampiero, zabil celé jeho osazenstvo, a poněvadž mu hrabě unikl, odvlék s sebou jako rukojmí jeho mladičkého syna Viléma.

Padované, zoufalí nad novou hanebností, se chopili zbraní proti svému utlačovateli.

„Ne, ne! To není možné!“ nařikal Antonín, když se o tom doslechl. „Ezzelin je příliš mocný, než aby jej dokázala srovnat síla meče. To by na Padovu přivolalo jen novou krutou pomstu.“

„Máme se snad na takový násilnický čin jen dívat?“ zaštkal hrabě Tiso, když ho k Antonínovi dovedli. Od oné noci mu vlasy zešedivěly a z očí mu hleděl veliký žal nešťastného otce.

„Pane, potlačte svůj hněv a mějte trpělivost!“ žádal řeholník.

„Mám čekat, když ten satan drží ve vězení mého jediného syna?“ rozčiloval se šlechtic. „Ne! Tisíckrát ne! Nebudu čekat ani jeden den. Ráno potáhneme na tvrz Bassano, kde přebývá ta nestvůra!“

„Rozmysli si dobře, co děláš!“ varoval jej Antonín. „Dřív než jeden z tvých lidí postaví útočný žebřík, bude tvůj syn bezcitně zabit.“

Sténaje klesl do křesla, tvář zabofil do dlaní.

„Ale co mám dělat?“ zajíkal se a rty mu sinaily. „Pane Bože! Co mám pro všechno na světě jen udělat?“

„Čekej!“ zopakoval opět Antonín. „Já sám půjdu za Ezzelinem a znovu jej požádám o propuštění tvého syna.“

„Nevíš, co mluvíš!“ mumlal šlechtic. „Ezzelin nesnese nejmenší odpor.“

„Ani Pán nesnese jakýkoli odpor!“

„Hněv tyrana tě rozdrťí!“ volal Tiso zoufale. „Do Bassana nechod, je-li ti život milý.“

„Spravedlnost miluji víc než svůj život!“ opáčil menší bratr odhodlaně.

Ezzelin, obklopen svými dvořany, rozmlouval právě se svým astrologem, vousatým orientálcem Pavlem z Bagdádu, když mu bylo ohlášeno, že řeholník Antonín stojí před branou a žádá, aby byl k němu doveden.

„U všech dasů!“ rozesmál se nahlas. „Ta šedá myš je odvážná, že si troufá do lví jámy!“

„Naříd, aby ho vpustili!“ poradil astrolog. „Říkají, že prý je světec, nebylo by dobře vykázat světce ze dveří.“

„Světce? Nu, snad nezažijeme ještě nějaký zážrak! To bychom se aspoň trochu povyrazili, protože mě tento svět začíná stále víc nudit. Ať vejde!“ poručil sluhovi.

Marně hledal tyran jakýkoli stín strachu na tváři menšího bratra, který před ním stanul doprovázen Lukášem Belludim.

„Můžu si myslet, proč přicházíš,“ řekl jízlivě. „Hrabě de Camposampiero se schovává za mnišské kutny, neboť je příliš zbabělý na to, aby si svou záležitost vyřídil mečem. No tak spust, ale měj na paměti, že tě to bude stát hlavu, jestli povíš jen slůvko, které se mi nebude líbit!“

Ezzelin tasil meč a položil si jej na kolena. „Nebyl bys první, koho bych stál.“

„To vím, tyrane!“ odvětil Antonín klidně. „Šťastný národ, jehož vládce je šlechtetný. Ale ty! Ty jsi nepřítel Boha i spravedlnosti, zběsilý krvežíznivec, který má radost z utrpení svých obětí. Kdy už konečně přestaneš prolévat nevinnou krev! Pokud se neslituješ nad lkaním svých zajatců, slzami matek, jejichž dětem jsi vyloupil oči, nad posledními výkřiky zavražděných, tak se smiluj přece nad svou bídnou duší, která, obtěžkána tvými zločiny, bude vržena do věčných plamenů. Krev zabitých volá do nebe po pomstě a už je nad tebou Boží ruka, aby tě zničila. Domníváš se, že se zaleknu tvého meče, který mi může jen otevřít bránu do věčného Otcova přibytku, jenže jak se polekáš ty, promluví-li Bůh k tobě: Pryč ode mne, ty

zlořečený, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly!“

Ezzelin zbledl a rozechvěle sevřel v dlani rukojeť svého meče. Žádný z dvořanů, kteří jej obklopovali, nezapochoyboval o tom, že v příštím okamžiku meč přeřízne hrdlo troufalého poučovatele. Tvářil se, jako by chtěl vyskočit a vrhnout se na mnicha, nenašel však sílu se pohnout.

„Nechám ti zbičovat kůži do krve, odvážíš-li se ještě říct jediné slovo!“ zalupal po dechu.

„Vím, že si rád necháváš říkat Bič Boží stejně jako hunský král Attila, který zpusťošil kdysi tento kraj ohněm a mečem. Přece se tvých ran neobávám. Bojím se jediné Božího hněvu, který by mě bezpochyby neminul, kdybych mlčel! Ezzeline, ubohý, zaslepený bratře,“ pokračoval Antonín se změněným hlasem dál. „Také tys byl dřív jiný. V mládí jsi byl dobrý, poctivý a dob-

rosrdečný a každý žehnal tvému jménu. To má u Boží spravedlnosti velkou váhu. Proč se nechceš vrátit k oněm vzdáleným dnům a s odvahou a dobrotou šlechtice vládnout žezlem, které ti dal Bůh? Proč uzamykáš své srdce před svým andělem strážným a činíš z něj úlovek démonů, kteří kazí tvou duši? Krev ulpívá na tvých rukou, omyj je slzami pokání, očist své ruce ohněm lásky! Následuj příkladu tvého otce, který své hříchy oplakává v tichu klášterní cely! Obrát své srdce, buď opět tím, kým jsi byl za dnů mladosti! Staň se zas člověkem, Ezzeline!“

Ezzelin dlouho seděl mlčky s očima zasmušile zarytýma do země. Hněv nad opovázlivcem v něm sváděl boj s jakýmsi zvláštním dojetím, které nebyl schopen potlačit. Vyvstaly před ním dávné minulé dny, jejichž vzpomínka se zdála být nenávratně utopena v moři krve. Jeho mládí!

Svatý Antonín hovoří s Ezzelinem da Romano, mal. Giorgio Trevisan

Jeho šťastné, žádným zlým skutkem nezatížené mládí! Vábilo a znělo připomínajíc hlas zvonů, které silně a naléhavě vpadly do duše. Obrat se! Obrat se! volal jejich pronikavý tón. Buď člověkem jako dřív!

Nikdo v okolí si neuměl jeho mlčení vysvětlit. Všichni jako by zkameněli, neodvažovali se ani dýchat. Jen orientálec mu četl v duši a tyranovi nepozorovaně přikývl, když ten po jeho pohledu pátral.

Tedy se stalo něco naprosto nepochopitelného.

Bezcitný člověk, kterého celá Itálie nazývala ďáblem, vstal, předstoupil před menšího bratra, vzal jeho provaz, který si navlékl jako oprátku kolem krku, a padl na kolena.

„Jsem ve tvých rukou, světče!“ řekl potichu. „Pouze tvá přimluva mě může uchránit od Božího hněvu. Co chceš, abych udělal?“

Tvář nebojácného karatele rozjasnil zvláštní úsměv. Sklonil se, zvedl Ezzelina a políbil jej na čelo.

„Bůh nechce smrt hříšníka, nýbrž aby se obrátil a žil!“ promluvil s velkou láskou. „Nuže a teď udělej to, co ti poradí srdce.“

Ještě chvíli zůstal Ezzelin stát, nato se otočil ke svým dvořanům a pravil:

„Dovedte mi Viléma, syna hraběte de Camposampiero!“

Strachem rozklepaný chlapec vstoupil. Ezzelin si jej nechal předvést až k sobě a řekl přátelsky:

„Jsi volný, Viléme. Řeholník Antonín tě odvede zpět k tvému otci!“

Mladý Vilém vykřikl radostí a skočil do náruče menšího bratra, který jej k sobě přitáhl a ochrانيtelsky mu obtočil svou pravici kolem ramen.

„Ezzeline!“ promluvil Antonín. „Nevím, zda se i nadále budeš řídit dobrými vnuknutími svého srdce jako právě v tuto chvíli. Ale ať už bude tvůj další život jakýkoli, ve dni smrti budeš tomuto skutku žehnat.“

Tyran na nějaký čas strnul hněvem. Pak prohlásil: „Ještě nechoď pryč, řeholníku, počkej tady!“ Načež se odvrátil a přikázal okolostojícím kývnout, aby jej následovali.

„Dobřes udělal, žes nezarmoutil světce,“ pověděl Pavel z Bagdádu. „To by ti přineslo neštěstí.“

Ezzelin si rukou pohladel čelo, jako by procítil ze sna. Poté promluvil:

„Světce? Tak! Musím tomu věřit, neboť z jeho očí hřálo světlo, které mě přinutilo pokleknout. Nikdy jsem neviděl takového člověka. Nikdy jsem se necítil tak ponížěn jako před ním. Kdyby to nebyl světce, musel by zemřít. Chtěl bych jej ještě jednou podrobit zkoušce.“

„Vím, jak jej můžeš vyzkoušet,“ ozval se astrolog rozvázně. „Nech mu přinést největší cennosti ze svých pokladů – klenoty, perly, drahé kamení! Jestli je to světce, pohrdne tvými dary!“

„Pakliže si je ale vezme, vrazíte mu meč do srdce!“ přikázal dvořanům Ezzelin.

Za chvíli nato předložili sluhové řeholníkovi množství nejnádhernějších klenotů a řekli:

„Ber, to je tvoje! Je to dar od našeho pána – Ezzelina da Romano!“

Antonín se však velmi rozčílil a zvolal:

„Bože, chraň, abych přijal zlato a stříbro, které se rdí krví nevinných! Doneste to zpátky svému pánovi a vyřídte mu, ať nezneužívá déle Boží trpělivosti!“

Po těchto slovech se odvrátil a opustil s bratrem Lukášem i propuštěným chlapcem tvrz.

„To je skutečný světce!“ přiznal Ezzelin, když mu předali Antonínovu odpověď. Nařídil zároveň, aby hraběti Tisovi vrátili zpět uloupenou pevnost, a předvolal si zástupce města Padovy. Příštího dne přísahal Padovanům, že je napříště nebude ohrožovat vojenskými útoky. Propustil na svobodu vězně a vyrabované věci vrátil.

Radost ve městě nebrala konce. Ze všech věží vyzváněly zvony a v kostelech se pělo *Te Deum*.

Hrabě Tiso děkoval plačky menšímu bratru Antonínovi, že mu přivedl zpět syna.

„Žádej ode mě, co chceš!“ sliboval. „Na mou čest, dám ti všechno!“

„Buď dobrý k mým bratrům – chudým!“ odpověděl s pousmáním Antonín.

I Lukáš Belludi srdečně blahopřál provinciálovi k jeho velkému úspěchu. Ale Antonín ustaraně zavrtěl hlavou a řekl:

„Na okamžik se Ezzelin stal člověkem: Ale hrozím se toho, že se stane opět šelmou, jakou byl předtím!“

*z německého originálu Der Gottesrufer von Padua
přeložila Milada Prchalová*

Benedikt XVI. před modlitbou Anděl Páně 12. července 2009

Brát na vědomí Boha Stvořitele

Draží bratři a sestry, v minulých dnech byla pozornost všech upoutána na světový summit G8, který se konal v Aquile, v městě tak krutě postiženém zemětřesením. Problémy, o kterých se jednalo, byly někdy dramaticky naléhavé. Ve světě existují už nesnesitelné nerovnoměrnosti a strukturální nespravedlnosti, jež vyžadují, kromě náležitých bezprostředních zákroků, koordinovanou strategii, aby se hledala trvalá globální řešení. Během summitu hlavy států a vlád G8 zdůraznily nutnost dospět ke společným dohodám, aby se zajistila lidstvu lepší budoucnost. Církev nemá technická řešení, jež by mohla předložit, ale jako zkušená v lidství nabízí učení Písma svatého pravdy o člověku a hlásá evangelium Lásky a spravedlnosti. Mínilou středu jsem při generální audienci komentoval encykliku *Caritas in veritate* zveřejněnou právě v předvečer G8 a říkal jsem, že „je zapotřebí nového ekonomického plánování, které by nově definovalo rozvoj globálním způsobem a mělo etický základ odpovědnosti před Bohem a před lidskou bytostí jako Božím tvorem“. A proto – jak jsem psal v encyklice – „ve společnosti na cestě ke globalizaci, společné dobro a nasazení pro ně nemohou na sebe nebrat rozměry celé lidské rodiny“ (č. 7).

Již velký papež Pavel VI. v encyklice *Populorum progressio* poznal světový horizont sociální otázky a poukázal na něj. Vydal jsem se toutéž cestou a uvědomil jsem si nutnost věnovat *Caritas in veritate* takové otázce, která se v naší době stala „otázkou radikálně antropologickou“ v tom smyslu, že zahrnuje sám způsob pojetí lidského bytí, které moderní biotechnologie stále více kladou do rukou člověka (srov. č. 75). Řešení aktuálních problémů lidstva nemohou být pouze technická, nýbrž musí brát na zřetel všechny požadavky osoby, která se skládá z duše a těla a musí tak brát na vědomí Boha Stvořitele. „Absolutismus techniky“, který má svůj nejvyšší výraz v některých praktikách proti životu, by totiž mohl narýsovat temné scéná-

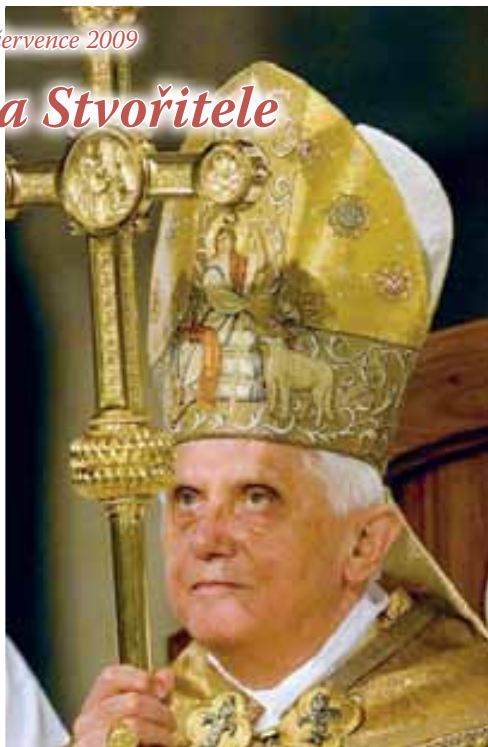

foto: Matthew Barrick

ře budoucnosti lidstva. Skutky, které nerespektují pravou důstojnost osoby, i když se zdá, že jsou motivovány „volbou lásky“, jsou ve skutečnosti materialistickým a mechanistickým pojetím lidského života, které redukuje lásku bez pravdy na „prázdou skořápku, která se pak svévolně naplňuje“ (srov. č. 6), a tak může přinášet negativní důsledky pro celistvý lidský rozvoj.

Ať je současná situace ve světě sebesložitější, církev hledí do budoucnosti s nadějí a připomíná křesťanům, že „hlásání Krista je první a hlavní činitel vývoje“. Právě dnes nás ve vstupní modlitbě mše svaté církev vybízí, abychom se modlili: „Dej nám, Otče, aby nám nebylo nic dražší než Tvůj Syn, který zjevuje světu tajemství Tvé lásky a pravou důstojnost člověka. Kéž nám Panna Maria vypoší, abychom kráčeli po cestě rozvoje s celým svým srdcem a svou inteligencí, „to znamená se zápalen lásky a moudrostí pravdy“ (srov. č. 8).

JAK SLOUŽIT NEPOSKVRNĚNÉ?

Cílem Rytířstva Neposkvrněné (MI) je: „Snažit se o obrácení hříšníků ... a o posvěcení všech prostřednictvím Nejsvětější Panny Marie Neposkvrněné.“ A každý rytíř má plnit dvě podmínky: „Zcela se odevzdat Neposkvrněné jako nástroj v jejích neposkvrněných rukou“ a „nosit Zázračnou medailku“ (Spisy 879).

MOTIVY PŮSOBNÍ SV. MAXMILIÁNA

Zkoumáme život sv. Maxmiliána a pročítáme jeho spisy, abychom objevili, co bylo hlavním motivem založení Rytířstva Neposkvrněné a jeho činnosti – zda vroucí apoštolská touha „obrátit a posvětit“ všechny lidi, „kteří jsou a budou“ na světě, nebo jeho vroucí láska k Matce Boží.

U něho samého si můžeme povšimnout jistého zaváhání, jehož stopa zůstala ve vzpomínce z r. 1935, když popisoval začátky Rytířstva. Začal od kratičké zmínky, že se svými kolegy – minorskými kleriky v Římě – hovořil o „chatrném stavu [jejich] řádu“, který by se měl pozvednout. Jednoduše si můžeme domyslet, že mu šlo o oživení touhy po svatosti u řeholníků, tedy o jejich posvěcení a také o jejich povzbuzení k apoštolské činnosti.

Hned však přerušil tuto myšlenku a předložil více osobní motivy, svoje spojení s Neposkvrněnou. Připomenul, že si již jako chlapec koupil na pouti „sošku Neposkvrněné za 5 kopějek“, zatímco jiní chlapi jeho věku si kupovali sladkosti nebo nějaké hračky. Dále vzpomenu svůj mládenecký slib, který složil ve Lvově „s tváří k zemi“ před obrazem Neposkvrněné, že „bude pro ni bojovat“. „Jak – to jsem nevěděl, představoval jsem si boj hmotnými zbraněmi..., dnes již vím, o jaký boj Neposkvrněné šlo,“ psal.

A než přistoupil k vyprávění o zakládaci schůzi, na níž byl přijat hlavní program Rytířstva, ještě připomenul tehdejší agresivní projevy římského svobodného zednářství, jemuž Rytířstvo chtělo postavit svou apoštolskou činnost (srov. Spisy 1105).

obraz: sv. Maxmilián - apoštol Neposkvrněné, mal. Arone dei Vecchio

Tato vzpomínka a všechny pozdější zmínky našeho Světce a také celá jeho činnost naznačují, že jeho hlavním motivem, nebo spíše „motorem“ všech jeho iniciativ, bylo neobyčejné pouto s Nejsvětější Matkou. Přestože ono pouto nijak nepojmenovává, tak nejpříměřenějším pojmenováním by byla láska. Mnohokrát otevřeně mluvil o své lásce k Neposkvrněné a povzbuzoval k ní i ostatní, především své řeholní spolubratry.

Tuto svou lásku chtěl projevit skutkem. V mládí snil o „nějaké službě“ Neposkvrněné, o „boji“ pro ni, o jakémsi rytířském postoji vůči ní. Ozvěnou těchto tužeb jsou názvy hnutí a časopisu: „Rytířstvo Neposkvrněné“, „Rytíř Neposkvrněné“.

ODEVZDÁNÍ SE MATCE BOŽÍ NEPOSKVRNĚNÉ

Avšak nejdokonalejší projev oné služby viděl v „odevzdání se Neposkvrněné“. Zde myslel nejen na svěření se pod její ochranu, ale na úplné odevzdání se jí k dispozici jako „věc a vlastnictví ... se všemi schopnostmi duše a těla, s celým ... životem, smrtí

a věčnosti“, aby ona vše „přijala a udělala, cokoliv se jí zalíbí“ (Úkon odevzdání se Neposkvřněné, Spisy 879). Takový úkon doporučoval všem, kteří byli připraveni stát se jejími rytíři. Chtěl, aby to byla ona sama, kdo bude jemu a všem rytířům určovat druh služby a způsob její realizace.

Ve svém komentáři základního programu MI sv. Maxmilián napsal:

„Co však v této práci [nad obrácením a posvěcením lidí] nejvíce bije do očí, je mariánský směr, který vyplývá z jasného uvědomění si Mariina poslání.

Přesněji řečeno, cíl Rytířstva Neposkvřněné je cílem Neposkvřněné. Vždyť ona jako Spoluvykupitelka chce rozšířit na celé lidství plody vykoupění uskutečněného jejím Synem, chce získat Kristu kacíře, schismatiky, zednáře, židy atd. Jediným přáním Neposkvřněné je pozvednout úroveň našeho duchovního života až k vrcholu svatosti.

K uskutečnění těchto apoštolských plánů Neposkvřněná nespěje přímo, spíše zapojuje do této práce nás. Odtud plyne pro každého zájemce o Rytířstvo nutná podmínka: odevzdat se Neposkvřněné jako její vlastnictví.

Panně Marii je možné se odevzdat jakýmkoliv slovy, s tím jen abychom se zřekli své vůle ve prospěch jejích rozkazů, které vyplývají z Božích i církevních příkázání, z povinností vyplývajících ze společenského stavu a z vnuknutí...

Teprve tehdy, až budeme zcela poslušni Neposkvřněné, staneme se příkladným nástrojem v jejích apoštolských rukou. Budeme apoštoly díky příkladu vlastního života, apoštoly prostřednictvím činu...

MI, jak vidíme, je plností katolického života v nové formě, jejíž princip je spojení s Neposkvřněnou – naší Prostřednicí všech milostí u Ježíše“ (Spisy 1128).

P. Sotowski, OFMConv (RN 5/2009)

Ten větší zázrak...

V Lurdech a dalších místech mariánských zjevení se odehrávají zázraky tělesného uzdravení, které zkoumá příslušná komise. Častější jsou ale zázraky uzdravení duchovního, na něž žádné objektivní kritérium exaktních věd neexistuje, ale z hlediska věčné spásy mají nepochybně větší důležitost než ty první.

Jeden takový se odehrál 27. listopadu r. 1960. Francouzský 12letý chlapec, na celém těle ochrnutý, toužil podívat se do Lurd, o nichž mnoho slyšel. Jenže byl zde háček. Otec, tvrdý ateista a člen komunistické strany, nechtěl cestu povolit. Tím ovlivnil i matku, která mu názorově podléhala. Rodiče nakonec svolili jen proto, poněvadž viděli, jak se tím jejich syn trápí. Otec ale zakázal, aby mu syn po návratu cokoliv o tomto místě vyprávěl.

Matka cestovala také, protože chlapec potřeboval celodenní péči. Když přijeli a ubytovali se v nemocnici u jeskyně, řekla náhle a nečekaně matka tamní ošetřovatelce: „Už 25 let jsem nebyla u zpovědi. Myslíte, že se můj syn uzdraví, když přijmu svátosti?“ Sestra odpověděla, že toto nemůže příslibit, ale Bůh určitě ocení její dobrou vůli a odmění ji způsobem, jaký sám uzná za vhodný. Matka se skutečně vyzpovídala a přistoupila ke sv. přijímání.

K uzdravení chlapce nedošlo. Před odjezdem se ho ale ošetřovatelka zeptala: „Jak jsi spokojený s cestou do Lurd?“ Hoch překvapivě sdělil: „Rekl jsem Matce Boží, že by mi bylo milejší, kdyby se máma obrátila, než abych se já uzdravil.“ Sestra potom prozradila chlapci radostné tajemství, že matka opravdu byla u sv. zpovědi a sv. přijímání. Vtom jeho oči zazářily radostí a prohlásil: „Teď tedy mohu klidně zemřít.“ Po návratu domů se jeho zdravotní stav skutečně začal zhoršovat a brzy nato zemřel.

Otec i matka probděl s ním u jeho úmrtního lože celou noc. Chlapec přijal svátost nemocných a v ranních hodinách odevzdal svou duši Bohu. Pár minut po jeho skonu se otec náhle otočil k matce: „Zaved mne ještě dnes k nějakému knězi, chci se vyzpovídat.“ Oba rodiče se stali praktikujícími katolíky.

Matka potom veřejně prohlásila: „Toto byl opravdový zázrak Matky Boží, větší než ten, kdyby se náš malý uzdravil: zázrak našeho obrácení, mne i manželka.“

J. M., Das grössere Wunder, Betendes Gottesvolk č. 235, přel. ram

foto: Lawrence O'Brien

Sv. Jan Křtitel Vianney

V letošním roce si 4. srpna připomínáme 150. výročí úmrtí proslulého „faráře arského“ sv. Jana Křtitele Vianneye. Jeho život je důkazem, jak velké věci vznikají často z malých, nepatrných začátků, podobně jako hořčičný strom v Kristově podobnosti vyrůstá z malého, téměř neviditelného semene.

Sv. J. K. Vianney skutečně v mladém věku nevyňikal ničím, co by slibovalo v budoucnu něco mimořádného. Narodil se 8. května r. 1786 v obci Dardilly u Lyonu. Své dětství a mládí prožil v hrůzném období Velké francouzské revoluce, kdy se katolíci museli se svojí vírou skrývat, pokud nechtěli skončit pod gilotinou. Režim „svobody, rovnosti, bratrství a lidských práv“ přinesl také tu „vymoženost“, že zrušil venkovské školy, protože byly vedeny Církví. Vianney proto nechodil do školy, a učil se číst a psát až v 17 letech za poměrně volnějších časů napoleonských. Vláda si tenkrát uvědomila, že mnoho mladých lidí bylo v důsledku revolučního běsnění připraveno o možnost vzdělání, proto zavedla alfabetační a také maturitní rychlokurzy. Vianney jich využil a na základě jejich absolvování se začal připravovat pod vedením faráře v Ecully ke studiu teologie. Věděl, že je od Pána povolán, přihlásil se tedy v Grenoblu do semináře.

Jenže nastaly potíže. Vianneyovo vzdělání, získané krátkými rychlokurzy, nestačilo na zvládnutí obsáhlé studijní látky v semináři, zejména latina mu dělala problémy, neboť v „rychlokurzu“ nepatřila mezi studijní předměty. Odtud vznikla nelichotivá fáma, že Vianney byl málo způsobilý ke studiu, což uvádí v dobré víře i řada jeho životopisců. Pravda je taková, že Vianney nebyl méně nadaný než jiní, ale stal se obětí bouřlivé doby, v níž získat adekvátní vzdělání patřilo k „úzkoprofilovému zboží“. Při závěrečné zkoušce propadl a mohl být vysvěcen na kněze r. 1815 jen na základě dispensu samotného biskupa.

Kněží byl katastrofální nedostatek, proto církevní představení vzali za vděk i kandidáty, kteří měli slabý prospěch a jen taktak procházeli. Vianney

foto: wikimedia.com

nejprve nastoupil jako kaplan v Ecully u faráře, který jej připravoval ke studiu, r. 1818 byl potom sám jmenován farářem v té nejzanedbanější obci Ars. Na konzistoři se domnívali, že tam „nevzdělaný“ Vianney nemůže nic pokazit.

Stal se ale zázrak. Vianney z této farnosti, kde v neděli bylo v kostele jenom pár starých žen, zatímco muži seděli v hospodě, udělal kvetoucí náboženské společenství. Způsobily to jeho upřímná zbožnost a horlivá láska k duším. To vše spojoval arský farář s modlitbou, postem, adorací před Nejsvětější svátostí a obětavou službou ve zpovědnici (seděl v ní někdy až 16 hodin). Neměl to snadné, mnozí jeho spolubratři-kněží jej považovali za blázna a jen díky zastání biskupa byl ušetřen šikanování. Mnoho trpěl i útoky zlého ducha, který jej v noci budil, vrhal po něm různé předměty a i jinak ho trápil. Nezabránil však tomu, aby Vianney nakonec obrátil ke Kristu celou farnost. Pomohl mu i jeho přátelský a laskavý vztah k lidem. Vianney sám pocházel ze selského prostředí, proto dokázal dobře komunikovat s místními rolníky a hovor pokaždé obrátil na duchovní téma.

Pověst o něm se rozšířila po celé Francii. Ars se stal ještě za jeho života poutním místem. Ročně tam přicházelo až 100 tisíc lidí, aby slyšeli jeho kázání a vyzpovídali se u něho. Vianney často probděl ve zpovědnici celou noc, aby zvládl nával kajcníků. Fyzicky vyčerpán zemřel 4. srpna 1859.

Jeho slavný pohřeb se konal za účasti řady francouzských biskupů, svůj hold mu přišel vzdát i slavný dominikánský kazatel Lacordaire. Papež Pius XI. ho r. 1925 svatořečil a r. 1929 prohlásil za patrona kněží v duchovní správě.

KB

O naději

Zůstala nám zachována některá jeho kázání. Ve smyslu tehdejší doby byla vždycky zaměřena na téma duchovního života, věrouky a morálky. Uvádíme ve zkráceném znění jeho kázání o naději.

Co to znamená mít naději?

Mít naději – to je toužit po něčem, co nás má v budoucím životě učinit šťastnými – vroucně prahnout po tom, abychom byli vysvobozeni z dočasného neštěstí, toužit po takových dobrech, která nás mohou zcela uspokojit. Když Adam zhřešil – a kvůli tomu na něj padla veškerá bída, tehdy nacházel útěchu ve svaté naději – v přesvědčení, že skrze utrpení si zaslouží odpuštění hříchů a jednou věčné štěstí. Jak velká je dobrota Boží, když za nejmenší ctnostný skutek odměňuje navěky! Tvůrce chce, abychom celou svou naději vkládali do něho jako děti do nejlepšího otce. Vlastně proto na mnoha místech Písma sv. nazývá sám sebe otcem a touží, abychom se k němu utíkali ve všech potřebách duše i těla; a slibuje nám při tom vždy svou pomoc. Skrze proroka Izajáše Bůh jasně říká, že *matka nemůže zapomenout na své dítě, a i kdyby ona zapomněla, Bůh nikdy neopustí toho, kdo do Něj vložil naději* (srv. Iz 49, 15). A znovu nám připomíná, abychom nevládali naději do králů a knížat, protože bychom se zklamali. Ústy Jeremiáše nazývá *prokletým toho, kdo nedoufá v Boha; a nakonec blahoslaví toho, kdo do Pána vkládá naději* (srv. Jer 17, 5–7). A nakonec se v evangeliu srovnává s otcem, který objímá marnotratného syna, který se s nadějí a zkroušeností navrácí. A tak v našich duchovních potřebách, když nám svědomí dělá těžké výčitky, přicházejme k Bohu, on nás přitiskne k sobě, oblékne nás znovu do svátečních šatů milosti posvěcující. Protože ústy proroka Micheáše nás ujišťuje, že i kdyby naše hříchy byly tak početné jako hvězdy na obloze nebo jako kapky vody v moři, listí na lesních stromech či písek na břehu oceánu, dá nám všechno a nenechá nás upadnout v zapomenutí, jestli se jen upřímně

navrátíme. Kdyby naše duše byla černá jako uhel nebo červená jako šarlat, stane se krásnou a bělostnou jak sníh. Jak veliká je milost Boží, jak velkou naději bychom měli kvůli tomu do něho vkládat!

Na světě je nešťastný pouze ten, kdo nevládá svou naději do Boha!

Také v dočasných potřebách mějme naději v Pána, on nás nikdy neopustí, i kdyby měl dokonce učinit zázrak. Po čtyřicet let na poušti živil svůj lid manou, která každodenně před východem slunce padala z nebe. Během tohoto času také jejich oděv nepodlehl zkáze. Taktéž i v evangeliu jsme varováni před zbytečnou starostí o pokrm a oděv: „*Pohleďte na nebeské ptačtvo: neseje, nežne, nesklízí do stodol, a přece je váš nebeský Otec živí. Což vy nejste o mnoho cennější? ... Nemějte tedy starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno*“ (Mt 6, 26–33). A aby nás ještě více povzbudil k naději, nazývá se naším otcem. Když vstupuje na nebesa, říká apoštolům: „*Vstupuji k Otci svému i k Otci vašemu*“ (Jan 20, 17). A tak na světě je nešťastný pouze ten, kdo nevládá svou naději do Boha!...

At vaše naděje neochvějně setrvává v Ježíši Kristu a jeho nejsvětější Matce! Těšitelka trpících, Královna nebeská nezapomíná na naše duchovní a pozemské potřeby. Ona nás provází zvláště tehdy, když je naše svědomí zatížené hříchy, když

nás pohlcuje falešný stud a bojíme se zpovědi. Padněme tedy s důvěrou k jejím nohám a ona nám jistě vyjedná u svého Syna milost dobré zpovědi a odpuštění.

Svatá zpověď je nejlepším lékem na nemoci duše

Sv. Alfons z Liguori vypráví, že Helena, velká hříšnice, nějakým zvláštním Božím řízením jednou vešla do kostela a tam se přitrefila na kázání o růžencové pobožnosti. Kněz vybízel věřící k horlivé modlitbě svatého růžence a vypočítával jim zásluhy plynoucí z této zbožné praxe. Helena si tedy koupila růženec a začala se ho modlit. Nejprve se bála lidí, modlila se ho tajně, ale ještě v něm nenacházela zalíbení. Po čase se jí však modlitba růžence zalíbila více a díky nejsvětější Matce se v ní probudilo svědomí, pocítila strašný odpor k dřívějšímu způsobu života a dnem i nocí jí začaly trápit těžké výčitky svědomí. Vnitřní hlas jí povzbuzoval ke svaté zpovědi, která je nejlepším lékem na nemoci duší. A skutečně, pod vlivem Boží milosti Helena upřímně vyznala své hříchy, a tak hořce je oplakávala, že si toho zpovědník všiml a rozpoznal v tom záznak milosti Boží. A když pak přijala rozhřešení, padla na kolena před oltářem Matky Boží a s hlubokou vděčností a velkým vzrušením zvolala: „Nejsvětější Panno, doposud jsem byla opravdu nechutnou hříšnicí, ale ty, jež jsi všemohoucí u Boha, pomoz mi, abych se napravila. Chci zbytek života prožít v pokání.“ A od té chvíle zanechala špatné společnosti, rozdělila svůj majetek mezi chudáky a věnovala se tvrdému pokání. Když pak onemocněla, ukázal se jí za to Pán Ježíš s nejsvětější Matkou a v jejich objetí se její duše očištěna slzami pokání odebrala do nebeské vlasti. A tak tato kajčnice vděčí za svou ochranu péči nejsvětější Matky.

Svatá naděje nám radí dělat všechno jen s úmyslem líbit se Bohu, ne světu

Když se ráno vzbudíme, s horlivou láskou odvedeme své srdce Bohu a nezapomínejme, že během tohoto dne můžeme pro sebe nahromadit mnoho milostí a shromáždit mnoho zásluh pro věčný život, ale jen tehdy, pokud budeme všechno dělat ke chvále Boží. Ať už děláme cokoliv dobrého,

nehledejme lidskou chválu ani vlastní uspokojení, ale obračejme svou pozornost jen na samotného Boha. Jestliže někomu prokazujeme nějakou službu, nehledejme u něho nějakou vděčnost, nezneklidňujme se nedostatkem uznání, pamatujme, že odměna nás u Boha nemine. Sv. František Saleský prohlásil, že kdyby od něho v tu samou dobu dva lidé žádali, aby jim posloužil, dal by přednost tomu, od koho by obdržel méně vděčnosti, protože právě tehdy by našel více odměny u Boha. A opravdu, kdo nemá ctnost naděje, ten dělá všechno pro svět, proto, aby dosáhl lásky a obdivu u lidí; takový člověk nevládá svou nadějí do nebeských odměn.

Proste, a bude vám dáno

Pán Ježíš nás učí, že máme nadějí vkládat do Boha jak v potřebách duše, tak těla. Proto nám vlastně říká, že kdyby někdo vstal v noci a šel ke spícímu sousedovi, aby ho poprosil o chléb pro nečekaného hosta, pak i kdyby se ten spící nejdříve ohradil a odmítl prosebníka, že jemu i jeho dětem zkazil spaní, přece však nakonec vstane a vyplní jeho prosbu – ne tak z lásky, ale aby se ho zbavil. Z tohoto příkladu vyvozuje Pán Ježíš následující závěr: „*Proste, a bude vám dáno, hleďte, a naleznete, tlučte, a otevře se vám. Kdykoli budete o něco prosit mého Otce ve jménu mém, dá vám*“ (srv. Lk 11, 9; J 16, 24).

Konečně, ať je naše naděje všeobecná, tzn. utíkejme se k Bohu v každé potřebě. Vkládáme do něj velkou důvěru, když jsme nemocní, protože on během pozemského života vyléčil mnoho nemocných. Jestliže má být naše zdraví k Boží oslavě a ke spáse naší duše, jistě je obdržíme. Jestli však pro nás bude užitečnější nemoc, dá nám sílu, abychom ji trpělivě snesli a zasloužili si tak věčnou odměnu. Když se nám něco přihodí nebo když nám hrozí nějaké nebezpečí, následujme tři mládence, které babilonský král nařídil vhodit do rozpálené pece. Ti tehdy prokázali takovou důvěru v Boha, že se jich oheň ani nedotknul, spálil jen provazy, kterými byli svázáni, takže se mohli procházet po rozpálené peci jako po krásném sadu. V těžkých bojích a pokušeních vkládáme nadějí do Ježíše Krista, tehdy nepodlehne. Přece sám Spasitel prošel dábelnými pokušeními a zasloužil nám milost vítězství. Jestliže jsme zhřešili svými náklonnostmi, nebudme smutní, protože s Boží pomocí z nich

povstaneme! Ale zároveň se vyhybejme opovážlivému spoléhání na Boha. Bůh nám pospíší na pomoc jenom tehdy, když se ocitneme v nebezpečí bez vlastní viny. Nezneužívejme tedy Boží trpělivost, nemysleme si, že nám Pán Bůh odpustí, jestliže budeme pokání ze dne na den úmyslně odkládat. Můžeme každou chvíli zemřít, neznáme dne ani hodiny. Opovážlivé spoléhání na Boží milosrdenství se pro mnohé stalo důvodem zatracení.

Měli bychom se bát opovážlivého spoléhání na Boha, ale také bychom se měli bát zoufalství, protože zoufalství je nejtěžším hříchem. Upřímně se navraťme k Bohu a on nám své odpuštění neodmítne. Milosrdenství Boží je nekonečné. Pro něho jsou i nejtěžší hříchy jako drobný písek v porovnání s obří horou. Kdyby Kain po vraždě bratra hledal odpuštění, byl by je u Boha jistě našel. Kdyby se Jidáš vrhl k nohám Spasitele s prosbou o odpuštění, dostal by je zrovna tak jako sv. Petr.

Víte, proč lidé tak dlouho vězí v hříších a bojí se zpovídat? Důvodem toho je pýcha. Kdybychom měli pokoru, nesetrvávali bychom v hříchu, neztráceli bychom tolik času, než přijdeme ke svatě zpovědi. Kéž Bůh učiní, abychom pohrdali sami sebou, a tak se pak vyzpovídali ze svých hříchů!

Proste Boha o ctnost naděje

Na závěr vás vybízím, abyste často prosili Boha o svatou ctnost naděje; abyste všechny činy konali s chutí líbit se Bohu a v nemocech a smutku se vyhýbali zoufalství. Vždy si pamatujme, že skrze nemoci a smutek nás vede Bůh a dává nám takto šanci k přijetí svého milosrdenství a příležitost pro sbírání zásluh pro život věčný. Amen.

*kázání převzato z publikace „I tak kázal Vianney“,
vyd. A.M.I.M.S., Vranov n. D. 2005,
mezititulky redakce*

Na světě je nešťastný pouze ten, kdo nevkládá svou naději do Boha!

Jan Maria Vianney

ZAPOMENUTÉ DEVÍTKY

Jako Čechové jsme si už zvykli na to, že v našich dějinách 20. stol. jsou osmičky na konci „osudové“. Jenže zapomíná se na devítky, které často měly stejný, ne-li ještě větší význam.

1939

Rok 1939 znamenal hned dvě důležité události. Tou první byla ztráta samostatnosti 15. března a následná hitlerovská okupace. Nelze ale ignorovat 1. září, kdy nacistická vojska vtrhla do Polska a zahájila tak druhou světovou válku. To se netýkalo jen našeho severního souseda, ale celé Evropy včetně Čech a Moravy. Boj hitlerovského Německa se svým tehdejším spojencem – Sovětským svazem – proti Polské republice byl zápasem mezi nacistickým novopohanstvím ve spolku s bolševickým bezbožectvím, a katolickou vírou polského národa. V tomto boji západní velmoci, ovládané protikatolickými zednáři a liberály, nepodpořily katolické Polsko a nepřímou dopomohly k vítězství oběma zrůdným totalitám.

Ty se nakonec krvavě střetly ve vzájemné válce, z níž vzešel jako vítěz ateistický Sovětský svaz a ovládl celou východní a střední Evropu, kde se snažil systematicky ničit katolickou víru.

1949

Důsledkem toho byla další osudová devítka v našich novověkých dějinách – rok 1949, kdy vyvrcholil střet českých a slovenských biskupů s bolševickým režimem. Komunisté hned po únoru 1948 rozpustili všechny katolické spolky, katolický tisk zredukovali na provládní „Katolické noviny“, vydávané „mírovými“ duchovními v čele s Josefem Plojharem, katolické základní a střední školy zrušili. Biskupové v čele s pražským arcibiskupem Josefem Beranem chtěli seriózně jednat, ale vláda trvala na uznání Plojharovy kandidatury na jednotné kandidátce Národní fronty, aniž brala ohled na kanonické právo, které to zakazovalo. Ale i kdyby biskupové vyšli v tomto komunistům vsťíc, režim nebyl ani v nejmenším ochoten obnovit církevní školství, připouštěl pouze semináře pro formaci bohoslovců, samozřejmě pod přímým dohledem státu.

Českoslovenští biskupové sáhli ke všem možnostem smírného řešení s výjimkou kolaborace.

V červnu r. 1948 sloužil arcibiskup Beran po volbě Klementa Gottwalda prezidentem slavné Te Deum, protože si to tento ateista a komediant přál, chtěl sehrát divadlo, aby oklamal věřící lid. Biskupové celý podzim r. 1948 trpělivě vyjednávali se státní mocí, reprezentovanou ministrem spravedlnosti a Gottwaldovým zetěm Alexejem Čepičkou, i když už tenkrát byli kněží zatýkáni. První obětí se stal převor dominikánů ve Znojmě Jakub Zemek, jenž pomáhal pronásledovaným v útěku za hranice. Beran pochopil, že s bolševiky se jednat nedá, neboť usilují jedině o totální likvidaci církve. Proto ke konci roku 1948 se už dalších jednání neúčastnil. Litoměřický biskup Štěpán Trochta zastával mírnější linii a delší dobu věřil v aspoň částečnou upřímnost komunistů a v možnost důstojné dohody.

Březen 1949 odhalil biskupům pravou tvář režimu. Na jejich poradě ve Smokovci v Tatrách bylo objeveno odposlouchávací zařízení. Na stížnost odpověděl ministr vnitra Václav Nosek, že prý „odposlech nainstaloval Vatikán, aby měl biskupy pod kontrolou“. Režim založil tzv. „Katolickou akci“, která s autentickou Katolickou akcí ve smyslu laického apoštola-tu pod vedením biskupů neměla pranic společného. Byla to politická organizace se záměrem sdružovat prosté katolíky, hlásat věrnost komunistickému státu a odsoudit údajně „proti lidovou“ politiku Vatikánu a hierarchie. V jejím čele stál režisér Ferdinand Pujman, komunist a ateista, manžel známé bolševické spisovatelky Marie Pujmanové.

Biskupové proto vydali pastýřský list nazvaný „Věřícím v hodině velké zkoušky“, v němž připravovali katolíky na pronásledování. V sobotu 18. června 1949 sloužil arcibiskup Beran mši sv. v klášteře na Strahově. Sotva tušil, že jeho kázání věřícím bude poslední. Řekl: „Nikdy, nikdy, nikdy nesvolím k dohodě, která směřuje proti svobodě církve...“ V neděli 19. června byl ohlášen ze svatovítské katedrály průvod Božího Těla. Nekonal se. Do chrámu pronikli provokatéři StB. Když po evangeliu arcibiskup Beran prohlásil: „Katolické noviny,

kteří vám byly u vchodu nabízeny, nejsou katolickými novinami, právě tak jako Katolická akce není katolickou akcí...“ spustil se řev a nad hlavami dokonce kmitaly hole. Družičky, které měly sypat v průvodu květiny, začaly plakat a přibližovaly se k oltáři. Arcibiskup zvolal: „Šetřte aspoň tyto nevinné děti!“ a dodal: „Snad ještě platí zákon, který zakazuje rušit bohoslužby.“ Obřad musel být kvůli nepokojům ukončen. Varhaník stačil už jen zahrát svatováclavský chorál. Beran odkráčel do své rezidence, kde mu přítomní příslušníci StB oznámili, že jej musí „chránit před hněvem lidu“. Tak započala arcibiskupova internace, která postupně dopadla na většinu českých biskupů.

Snad nikdy jsme neměli v minulosti tak skvělý episkopát, složený ze zbožných, takřka svatých mužů. Arcibiskup Josef Beran vynikal štedrostí a obětavostí k chudým a potřebným a laskavým jednáním, byl též velkým ctitelem Nejsvětější Svátosti. Za protektorátu se octl pro své vlastenecké postoje v koncentračním táboře Dachau. Tam se dostal i litoměřický biskup Štěpán Trochta, protože ukrýval v salesiánském klášteře, jehož byl představeným, lidi „neárijského“ původu. Měl charisma jemného humoru. Olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha se hlásil k odkazu svého zvěčnělého předchůdce Antonína Cyrila Stojana, velkého cyrilometodějského apoštola a muže charity. Za okupace finančně i jinak pomáhal rodinám zatčených. Totéž platí i o českobudějovickém biskupu Josefu Hlouchovi, velkém mystikovi a knězi hlubokého duchovního života, jenž přivedl do církve cca 400 konvertitů. Brněnský biskup Karel Skoupý vynikl zase jako duchovní vůdce mládeže, především bohoslovců, byl rektorem semináře. Olomoucký světicí

biskup Stanislav Zela, také za protektorátu vězeň v Dachau, žil asketicky a měl otevřené srdce pro bližní.

Nikdo nebyl schopen žádného z těchto biskupů obvinít z nemravného jednání. Přesto však s nimi komunistický režim zacházel jako s nejhoršími zločinci. Beran, Hlouch a Skoupý byli deportováni ze svých diecézí a důkladně izolováni od okolního světa. Matochu StB internovala v jeho vlastní rezidenci, nikdo k němu nesměl, ba dokonce ani knihy tam neměl, jediné, co mohl číst, byl komunistický deník Rudé právo. Úřady r. 1961 utajily před veřejností i jeho smrt. Trochta a Zela byli odsouzeni k vysokým trestům vězení. Jen královéhradeckého biskupa Mořice Píchu a pražského světicího biskupa Antonína Eltschknerna represe minuly kvůli vysokému věku, počítalo se s jejich brzkou smrtí. Na Slovensku byla situace složitější, to by ale vyžadovalo samostatné pojednání.

Berana jmenoval papež Pavel VI. r. 1965 kardinálem. Vláda ho pustila do Říma s tím, že se už nesmí vrátit. Zemřel v nedobrovolném exilu r. 1969 a následoval tak své předchůdce sv. Vojtěcha, biskupa Ondřeje (13. stol.) a arcibiskupa Jana z Jenštejna (14. stol.). Zela r. 1968 umírá, Skoupý, Hlouch a Trochta se v době uvolnění za tzv. Pražského jara vracejí do svých diecézí. Skoupý zemřel hned na počátku r. 1972, Hlouch v létě téhož roku a Trochta, jmenovaný kardinálem, r. 1974. U Hloucha i Trochty mají částečnou vinu na jejich smrti krajší církevní tajemníci, v Českých Budějovicích Drozdek, v Litoměřicích Dlabal. Nic nedbali na nemoci biskupů, brutálně si vynutili přístup k nim a hrubým nátlakem se snažili dosáhnout změny v dislokaci kněží. Přítom zejména Dlabal, v notně podroušeném stavu,

Josef kardinál Beran

Štěpán kardinál Trochta

biskup Josef Hlouch

arcibiskup J. Karel Matocha

Trochtovi sprostě nadával a užíval výrazů typu „kdy už konečně, vy dědku, chcípnete...“ apod.

To vše „zahájilo“ nevydařené Boží Tělo 19. června 1949. Necelý rok poté, v noci ze 13. na 14. dubna r. 1950, byly zlikvidovány všechny kláštery v republice. A došlo i na mučednickou krev. V obci Číhošť na Havlíčkobrodsku se při nedělní mši v prosinci r. 1949 vychýlil kříž na oltáři. Protože místní farář Josef Toufar se odmítl „přiznat“ ke lži, že s ním

P. Josef Toufar

pohyboval drátkem, byl zvířecky umlácen estébákem Ladislavem Máchou, který je dnes spokojeným důchodcem a nemusí se bát soudu. Na Českomoravské vrchovině byli tři místní kněží Jan Bula, Václav Drbola a František Pařil popraveni na základě vylhaného obvinění z vraždy tří komunistických funkcionářů ve vsi Babice v červenci r. 1951, spolu s nimi i 9 aktivních katolických laiků (jeden zavražděn bez soudu). Stali se obětí krvavé provokace StB, která potřebovala kompromitovat místní sedláky a církev. Tisíce kněží, řeholníků, řeholnic a aktivních laiků, především intelektuálů, prošly vězeními, koncentračními tábory nebo tzv. Pomocnými technickými prapory (PTP), řada z nich tam zemřela nebo byla ubita.

Tito mučedníci jsou ozdobou české církve. Paul Claudel napsal ke cti španělských katolických obětí komunistických zločinů občanské války 30. let známou báseň, začínající slovy: „Sesterské Španělsko, svaté Španělsko – dobře sis vybralo! Jedenáct biskupů, šestnáct tisíc kněží umučených – a ani jeden neodpadl!“ Nedá se něco podobného říci i o našich katolicích?: Česká církev, dobře sis vybrala! Čtyři biskupové v internaci, dva ve vězení, tři kněží popravení, jeden ubit při výslechu, tisíce duchovních, řeholníků a laiků v kriminálech, mnoho se jich nevrátilo – a ani jeden neodpadl!

Tito mučedníci jsou ozdobou české církve. Paul Claudel napsal ke cti španělských katolických obětí komunistických zločinů občanské války 30. let známou báseň, začínající slovy: „Sesterské Španělsko, svaté Španělsko – dobře sis vybralo! Jedenáct biskupů, šestnáct tisíc kněží umučených – a ani jeden neodpadl!“ Nedá se něco podobného říci i o našich katolicích?: Česká církev, dobře sis vybrala! Čtyři biskupové v internaci, dva ve vězení, tři kněží popravení, jeden ubit při výslechu, tisíce duchovních, řeholníků a laiků v kriminálech, mnoho se jich nevrátilo – a ani jeden neodpadl!

1969

A dostáváme se k dalším dvěma „devítkám“ našich dějin. Jestliže rok 1968 byl nadějí i zklamáním

současně, potom rok 1969 představoval už jenom zklamání. Ani sebeupálení Jana Palacha v lednu nezastavilo postupující deziluzi a skepsi, jež poznávaly českou společnost. Provokace StB na ulicích českých velkoměst 21. srpna r. 1969, které se neobešly bez několika krvavých obětí, zahájily epochu tzv. „normalizace“, jež se dotkla i osudů církve. Všechno se vrátilo ke starým poměrům, jen monstrprocesy už neprobíhaly a zatýkáni z politických důvodů bylo podstatně řidší. Nejsmutnějším jevem se však stalo lámání charakterů, konformismus, předstíraná loajalita vůči režimu výměnou za materiální blahobyt. Tato mentalita způsobila další erozi katolické religiozity. To vše zahájil smutný rok 1969.

1989

Nadějný rok 1989, spojený v myslích české veřejnosti s pojmem „sametová revoluce“, byl také zklamáním. I když mu předcházelo statečné vystoupení katolíků na velehradské pouti r. 1985, petice Augustina Navrátila za náboženskou svobodu a zásadový postoj pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška, vývoj posledních dvaceti let se neubíral ve směru prohlubování náboženského života a nárůstu konverzí. Česká veřejnost si žel vyložila nastupující „svobodu“ jako možnost beztretně podvádět v ekonomické sféře, smilnit a vraždit nenarozené děti. Přednostní orientace na materiální statky a rozkoše, kterou komunisté povýšili na princip svého ovládnání mas, zůstala zachována i po listopadu r. 1989.

Tak vypadají „devítky“ v našem letopočtu posledních cirka sta let. Pro české církevní dějiny mají možná větší důležitost než „osmičky“. Vypadá to, že jejich důsledek nevyznívá optimisticky. Jenže to je pouhé zdání těch, kdo se dívají na současnost pouze přirozeným pohledem. Ten veliký zástup mučedníků pro víru bolševické éry – cožpak to může být zapomenuto? Cožpak toto se může duchovně neprojevit v budoucnosti české církve a českého národa? Jak – to přenecháme Pánu, to už není naše starost. Nám přísluší jedno: Modlit se a věřit v přímiluvu všech těch Beranů, Hlouchů, Matochů, Toufarů apod. To je to nejdůležitější a zároveň i pramenem opravdové radosti a optimismu víry.

PhDr. Radomír Malý

Ohlédnutí za procesem s M. Horákovou a spol.

S uznáním oceňujeme, že Česká televize uváděla v červnu na pokračování filmové záznamy procesu s Miladou Horákovou a spol. z r. 1950 s komentáři historiků. Jak známo, tato odporná fraška skončila tragicky: čtyřmi tresty smrti (Horáková, Kalandra, Buchal, Pecl) a dalšími devíti rozsudky doživotí anebo desítek let vězení.

Celá tato ohavná komedie byla jen jedním z mnoha vykonstruovaných monstrprocesů, jimiž se padesátá léta jen hemžila. Samozřejmě tomu nemohla uniknout ani Katolická církev označená za jednoho z největších nepřátel režimu. Stačí jen připomenout na jaře r. 1950 monstrproces s představiteli řeholních řádů, na podzim téhož roku s „příslušníky zrádné hierarchie“, v létě r. 1951 soudy s tzv. „babickýmí vrahy“, které skončily jedenácti rozsudky smrti nad třemi nevinými kněžkami a osmi katolickými laiky spolu se stovkou trestů nad deset let.

Všichni obžalovaní se ke svým činům „přiznali“, i když je vůbec nespáchali. Doznání bylo vynuceno krutým fyzickým, a zejména psychickým mučením. Jako by se vrátil středověk, kdy útrpné právo, tzv. tortura, byla legálním prostředkem vyšetřování trestných činů. Proto také o mnohých rozsudcích tehdejší justice, opírajících se hlavně o přiznání obviněného, právem pochybujeme, neboť na mučidlech se člověk „přizná“ téměř ke všemu.

Jenže mezi doznáními obětí středověké justice a obětí komunistické zvlů je jeden podstatný rozdíl. Středověk ještě nechápal, že tortura není žádnou spolehlivou vyšetřovací metodou, spíše jen prostředkem, jak z nevinného udělat viníka. To dokázali až v 17. stol. jezuita Friedrich von Spee a v 18. stol. právník Cesare Beccaria. Středověké soudce tedy omlouvá nevědomost, novověké komunistické však nikoliv, neboť ti již měli o tom náležitě poznání.

Filmové záběry z procesu s Miladou Horákovou a spol. však odhalují ještě další hrůznou skutečnost. Obvinění projevili před soudem kajícnost a lítost nad svými činy, i když zcela nepatřičně, protože se objektivně nedopustili ničeho, zač by museli stát před soudem a vyslechnout dokonce rozsudky smrti. V křesťanském středověku, ale i vůbec ve všech civilizovaných zemích, vždycky

foto: www.ct24.cz

platily lítost a kajícnost za polehčující okolnost, která měla vliv na zmírnění rozsudku. V procesu Horáková a spol. nikoliv, kající sebekritiku obviněných prokurátoři Juraj Vieska, Rudolf Urválek a Ludmila Brožová-Polednová, jakož i předseda senátu Karel Trudák intepretovali naopak jako přitěžující okolnost, jako údajný „důkaz“, že obžalovaní si prý plně uvědomovali svoji „zločinou“ a „záškodnickou“ činnost. Pokorná kajícnost souzených, vynucená bitím, psychofarmaky nebo hrozbami, se naprosto bezcítě stala předmětem médií vybičovaného „lidového hněvu“, který žádal ve stovkách rezolucí smrt pro obžalované.

Tak tomu bylo ve všech komunistických monstrprocesech u nás i v dalších bolševických zemích, nejrůznější scénu představoval Sovětský svaz. Opět se zde ukazuje absolutní zvrácenost hodnotového systému postaveného na ateismu. Zatímco křesťanství vždycky ctilo a ctí pokornou kajícnost viníka, bezbožecký komunismus ji naopak cynicky obrací proti němu. Středověk, i když kategoricky odmítáme torturu v jeho právním systému, měl při všech svých chybách a někdy i krutostech na zřeteli věčné dobro člověka, když chybělo to časné. Nikdy zde nebyl úmysl totálně člověka zničit, zlikvidovat se vším všudy a připravit mu to absolutně nejhorší. Komunismus podobně jako jiné bezbožné systémy (jakobinismus, nacismus) však právě tuto hrůznou totální nenávisť vůči člověku, jenž nevyhovoval jeho představám, vedl do konkrétní justiční praxe a dovedl k tomuto cíli zneužít i těch nejušlechtlejších lidských gest a citů. Proto ještě jednou díky ČT za dokumenty z procesu Horáková a spol., ukazují totiž v plné nahotě zrůdnost ateismu.

Radomír Malý

CO SE SKRÝVÁ ZA VRAŽDOU POTRATÁŘE?

S čím kdo zachází, tím také schází... Kdo vraždí, bývá sám obětí vraždy... Lékař, který provádí potraty, je – ať už se to komu líbí, či nikoliv – vrah. To nemusí vždy platit o ženě, která jde na potrat a často je zmanipulovaná lží, že to, co nosí pod srdcem, není ještě člověk. Lékař ale jako odborník moc dobře ví, že se jedná o lidský život. Jestliže ho tedy vědomě a úmyslně potratem zabíjí, nelze to nazvat jinak než vraždou.

Tímto potratářským vrahem byl i dr. George Tiller v americkém městě Wichita (stát Kansas), provozovatel tamní potratové kliniky, která dělá aborty i po 21. týdnu těhotenství. V neděli 31. 5. 2009 ho zasáhla kulka atentátníka.

Celý případ má tři skličující roviny. Tou první je fakt, že k vraždě střelbou z pistole došlo v místním luteránském kostele, kde dr. Tiller připravoval oltář k bohoslužbě. Byl totiž aktivním členem farnosti a jedním z nejužších spolupracovníků pastora. Jestliže pastorovi a luteránské komunitě ve Wichtě nevadilo, že Tiller má na svědomí tisíce nenarozených životů, tak samotný Martin Luther se musí asi obracet v hrobě.

A bylo by hříchem pýchy, kdybychom si teď jako katolíci řekli, jak jsme na tom mnohem lépe. Ano, je pravda, že papež (minulý i současný) odvážně a nekompromisně pranýřoval a pranýřuje zločin potratů, ale rovněž tak je pravda, že mnoho biskupů a kněží s ním není v jednotě. USA jsou toho typickým příkladem. Tamní biskupská konference už po několikáté publikovala prohlášení, že politici-katolíci, kteří obhajují potraty, nesmějí přistupovat ke sv. přijímání, přesto ale řada biskupů dává veřejně najevo svůj nesouhlas s tímto vyjádřením. Současný viceprezident USA Joseph Biden, katolík, jenž prosazuje podobně jako Barack Obama potraty bez omezení, přesto chodí ke svatému přijímání a pokaždé najde duchovního, jenž mu ochotně a bez mrknutí oka Tělo Páně podá.

Bojím se, že o potratech bude za krátkou dobu u křesťanů platit (jestli už neplatí) totéž, co o 6. a 9. přikázání. Navenek sice existuje závazná nauka, ale normální a logické není řídit se jí, nýbrž

se jí neřídit – a kdo se jí řídí a vyžaduje to i od druhých, je „bigotní“, „fundamentalistický“, „netolerantní“ a tak dále.

Pak je tu další skličující rovina. Pokud byl Tillerovým vrahem opravdu odpůrce interrupcí Scott Roeder (což není zcela jisté), také farník luteránské komunity, potom je třeba z křesťanského úhlu pohledu toto odsoudit a jednoznačně konstatovat: vraždit není dovoleno nikoho, ani vrahy ne. Od toho je zde soud, aby vraha potrestal, nikdo není oprávněn brát spravedlnost do vlastních rukou. Na tom nic nemění ani skutečnost, že zákon potratové zločiny pokládá za legitimní. Vražda lékaře-potratáře dětem v matčině lůně, které jsou ohroženy abortem, vůbec nepomůže. Potraty, které měl dr. Tiller objednané, vykoná bez problémů po jeho smrti jiný lékař na klinice, což si protipotratoví atentátníci neuvědomují.

Mnohem účinnější metodou, která už zachránila hodně nenarozených dětí, je nenásilný modlitební protest před potratovými klinikami, spojený se snahou o citlivý a taktický dialog s klientkami i se zdravotnickým personálem. Díky tomu řada žen, původně rozhodnutých jít na potrat, změnila svůj úmysl. V USA již několik klinik v důsledku těchto aktivit organizací prolife muselo ukončit svoji činnost – klesl zájem o jejich vražedné služby.

A to nejdůležitější – zákeřná vražda lékaře-potratáře mu odnímá možnost obrácení (pokud mu Pán nedá tuto milost v okamžiku smrti). My známe již několik potratářů, kteří nakonec následovali hlas svého svědomí a stali se statečnými obránci nenarozeného života. Nejvřehlasnějším je dr. Bernard Nathanson, v 70. letech ředitel jedné z největších potratových klinik v USA, který – jak sdělil ve svém životopise – vykonal vlastnoručně 5 tisíc potratů a za podstatně víc byl spolupodpovědný. Když pomocí ultrazvuku zjistil, že embryo se chová jako člověk (uhýbá před kyretou, pláče strachem a podobně), odmítl konat toto krvavé řemeslo a stal se předním americkým aktivistou na obranu nenarozeného života. Byl to on, kdo natočil známý dokumentární film *Němý výkřik*, podávající

drastické záběry z výkonu potratu. Později pod dojmem osobnosti papeže Jana Pavla II. a jeho statečné obrany nenarozeného života konvertoval ke Katolické církvi. Naším přáním je, aby takových obráčených Nathansonů bylo co nejvíce. Vraždy lékařů-potratářů toto znemožňují, proto už z toho důvodu jsou hodny co nejtvrďšího odsouzení.

Potom je zde třetí skličující rovina – politická. Polský katolický list Nasz Dziennik (3. 6. 2009) upozorňuje s odvoláním na americké zdroje na několik podezřelých okolností. Policie pár hodin po Tillerově vraždě zatkla jedenapadesátiletého Scotta Roedera, o němž jeho rodina tvrdí, že není duševně zdrav. Již před pár lety údajně chystal pumové atentáty na potratové kliniky. Zajímavé však je, že dosud policie odmítla sdělit jméno podezřelého z vraždy, nelze tedy mít za stoprocentně jisté, že pachatelem byl opravdu Roeder.

Všechny protipotratové organizace Tillerovu vraždu okamžitě ostře odsoudily a uvedly, že podezřelý Roeder s žádnou z nich nespolečně pracoval (to je možno se dočíst i v MFDnes 2. 6. 2009), což potvrzuje i jeho rodina. Přesto generální prokurátor USA Eric Holder v rozhovoru pro Washington Post obvinil z vraždy obecně organizace prolife. Administrativa prezidenta Obamy též nařídila zvýšenou policejní ochranu potratových klinik.

Od legalizace potratů v USA roku 1973 došlo k několika vraždám potratových lékařů a žhářským útokům na potratové kliniky. Nikdy se neprokázalo, že by pachatelé byli ve spojení s nějakým hnutím na ochranu nenarozeného života (HLI, Rescue a podobně). Pokaždé se jednalo o vyšinuté, psychicky ne zcela zdravé jedince, od jejichž činů se protipotratová sdružení ihned distancovala.

Nyní se ale vražda dr. Tillerova nápadně hodí Obamově administrativě, která usiluje o neomezenou volnost potratů v kterémkoliv stupni těhotenství, financovaných z veřejného pojištění, a také o legalizaci potratů částečným porodem, čili usmrcení už částečně narozeného dítěte. Již před několika měsíci zařadil Obama protipotratová hnutí mezi „teroristické“ skupiny spolu s rasistickými organizacemi a Al Kajdou.

To vyvolává závažnou otázku: Nemá být Tillerova vražda „důkazem“ terorismu organizací prolife? Nepostupuje Obamova administrativa podobně jako u nás komunistická moc v roce 1951, kdy vražda obecních komunistických funkcionářů v Babičích měla posloužit jako „důkaz“ terorismu tamních kněží (tři byli odsouzeni k smrti a popraveni) a rolníků, ačkoliv s tímto zločinem neměli nic společného? Je nápadné, že podle informace zmíněného periodika Nasz Dziennik do některých médií už volali anonymní „ochránci nenarozeného života“, údajně členové registrovaných hnutí, že prý Roedera znají, účastnili se s ním modlitebních bdění před potratovými klinikami a vraždu Tillerova schvalují.

To už podle mne nevypadá na nahodilý akt osamocené šílence, nýbrž na cílenou provokaci proti všem organizacím prolife, aby byly prezentovány v očích veřejnosti jako „teroristické“. Logicky potom každá aktivita na obranu nenarozeného života by vyzněla jako „terorismus“ a mohla by být trestně stíhána. To by ovšem o svobodě a lidských právech, jimiž se americká demokracie honosí, vyvolalo vážné pochybnosti. Byla by to v takovém případě skutečně ještě demokracie, nebo spíše „demokracie“? Ať si odpoví každý sám.

Radomír Malý

<http://www.sklenenykostel.net>

Biologický vývoj člověka: 7. týden od početí

Umělý potrat v 8. týdnu od početí

Rozbitá manželství

Ekonomické náklady rozvodu jsou vysoké

Podle anglického soudce Paula Coleridge způsobuje rozpad rodiny společenskou anarchii. Coleridge je soudcem rodinného soudu pro Anglii a Wales a tato slova pronesl na setkání organizace *Family Holiday Association*.

Coleridge obvinil otce a matky, kteří jsou si nevěrní a účastní se „hry na opuštění partnera“, že po nich zůstávají miliony dětí „zraněných na celý život“. Jeho řeč uveřejnil deník *Daily Mail* ze 17. června. Coleridge v ní požadoval změnu přístupu, tak aby vina za rodinný rozvrat byla opět společenským stigmatem.

„To, co v malém měřítku může být soukromá věc, to se stává věcí veřejného zájmu, když to dosáhne epidemických proporcí.“

Veřejnou dimenzi manželského rozvratu se zabývala i nedávná zpráva kanadského Institutu pro manželství a rodinu. Její titul zní: „Soukromá rozhodnutí – veřejné náklady. Kolik nás stojí selhání rodin.“ Zpráva rozebírá ekonomický dopad rozpadu manželství.

Studie odhaduje náklady rozpadů rodin vztahené k vládním výdajům za fiskální rok 2005-2006. Pomoc rozpadlým rodinám stojí přibližně 7 miliard kanadských dolarů (6,1 mld amerických dolarů) ročně. Studie také ukazuje, že manželský rozvrat má zvláště ničivý ekonomický dopad na ženy a vede k tzv. feminizaci chudoby. Dále se zabývá dopadem

na děti. Rozvod není spojen jen s chudobou: řada výzkumů ukazuje, že o děti je lépe pečováno v domově dvou rodičů spojených manželstvím.

Sociální dopady

„Když se rodiny rozpadají, a to se dnes děje často, je na nás ostatních, abychom za to zaplatili prostřednictvím státních agentur a institucí,“ říká zpráva. Rozvrat rodiny neznamená jen rozvod; týká se i soužití nesezdaných párů a svobodných matek, které se nikdy nevdaly nebo nežily s otcem svých dětí.

Zpráva připouští, že se někdy tvrdívá, že na struktuře rodiny nezáleží. Ale rodinný život není jen věcí spotřebitelské volby. Vzhledem k ekonomickým dopadům takovýchto rozhodnutí je naprosto legitimní, že jsou vlády znepokojeny budoucností rodinného života. Rozhodnutí v oblasti manželství nejsou jen soukromým uspořádáním, ale bytostnou součástí společnosti.

I když vládní programy mohou nabídnout určitou podporu, jsou jen nedostatečnou náhradou silného rodinného života. Zpráva uvádí příklad provincie New Brunswick, kde byla v roce 2005 sledována situace lidí pobírajících podpory. Byla u nich zaznamenána ztráta sebeucty a pocit bezmoci. Podle zprávy vede rozpad rodiny ke třem zásadním charakteristikám: rozpad, nefunkčnost a absence otce.

Kanadská zpráva se odvolává na britskou studii z roku 2007,

kteřá zkoumala problém chudoby. Závěr byl, že pokusy státu ulehčit chudobu selhaly a chudoba lidí žijících na okraji společnosti se naopak rozšířila.

V Británii hraje podle ní rozpad rodinných struktur v problému chudoby zásadní roli, z čehož lze učinit jediný závěr: angažované manželské páry mají nejlepší výsledky, jež se týkají nejen dětí, ale i dospělých.

Kanadská studie připouští, že kompletní rodiny také někdy požadují státní pomoc cestou dávek a podpor, ale podíl takovýchto rodin je mnohem nižší, než je tomu u rodin s jedním rodičem.

Dopad na děti

Kanadané uvádějí, že když se u nich liberalizovaly rozvodové zákony, předpokládalo se obecně, že co je dobré pro rodiče, bude dobré i pro děti. Ale pozdější zkušenost i výzkum ukázaly, že tomu tak není.

„Z toho, jsou-li páry sezdané, nebo ne, lze pozoruhodně přesně předpovědět, jaké to bude mít důsledky pro děti v řadě sociálních aspektů, i když ekonomické faktory vyloučíme,“ říká zpráva. Celou řadu sociálních ukazatelů, jako je užívání drog, akademické výsledky, zdraví a pocit štěstí, jsou ovlivněny právě strukturou rodiny. Jak dětem, tak dospělým je mnohem lépe v situaci stabilního manželství.

„Nelze už debatovat o tom, zda má absence sezdaných rodičů vliv na děti, ale o tom, co dělat se současnou realitou,“ požaduje kanadská zpráva. Bohužel však podíl manželských rodin zřetelně klesá a počet volně žijících párů a osamělých rodičů

stoupá. Tento trend je škodlivý i ekonomicky, protože dospělí žijící v manželství se více podílejí na chodu hospodářství a odvádějí vyšší daně.

Ekonomické břemeno

Zpráva poznamenává, že nepanuje jednota v názorech na to, proč život v manželském páru s sebou nese i hospodářské výhody. Někteří tvrdí, že manželství navozuje u obou manželů větší odpovědnost, zatímco jiní hledají ekonomická vysvětlení, například možnost manželů se specializovat a řadu úkolů v péči o rodinu si rozdělit podle toho, k čemu mají větší talent a schopnosti.

Ať už je důvod jakýkoli, musí mít samozřejmě ekonomický dopad. Autoři kanadské studie se odvolávají na řadu mezinárodních studií o nákladech rozpadu rodin. V únoru 2009 vydala svou zprávu *British Relationships Foundation*, nepolitický institut, který usiluje o posílení zlepšení vztahů v silnější společnosti: ten vyčísľuje náklady rodinného rozvratu na 37,03 miliardy liber (61 miliard US dolarů) ročně.

Další zpráva, kterou vydalo londýnské Centrum pro sociální spravedlnost, odhaduje náklady rozpadů rodin na 20 miliard liber ročně.

Vrátíme-li se ke kanadské zprávě, její autoři vypočítávají, že pokud by počet rozpadlých rodin klesl na polovinu, klesly by náklady daňových poplatníků na neúplné rodiny na pouhé dva miliony kanadských dolarů ročně. Data z kanadského sčítání obyvatel ukazují, že domácnosti se dvěma rodiči jsou nejméně

závislé na společenské pomoci, domácnosti osamělých otců jsou závislejší a domácnosti osamělých matek nejzávislejší.

Šťastnější a zdravější

Navíc by takovýto pokles také silně zredukoval utrpení a drama rodinného rozvratu. „Členové kompletních rodin jsou šťastnější, zdravější a bohatší, ale jsou tu i benefity, jež přesahují jednotlivé rodiny,“ uvádí zpráva.

Má-li společnost vzkvétat, potřebuje zdravé rodiny. „Obce a čtvrti, kde je málo dospělých mužských vzorů, mají sklon k machismu, násilí a neodpovědnosti mladých mužů, což poškozuje i ty děti, které žijí s oběma rodiči.“

Kanadský Institut pro manželství a rodinu v závěru své zprávy

uvádí konkrétní doporučení. Je to například výchova k manželství na středních školách, kde by se mluvalo o veřejných benefitech manželství a nákladech rozvodů. Požaduje také, aby vláda publikovala jasnější údaje o tom, kolik se vynakládá na podpory kohabitujících a osamělých rodičů. Doporučuje také reformovat daňový systém, aby břemeno sezdaných párů bylo lehčí. Stát by měl také chápat rozdíl mezi manželstvím a kohabitací a měl by prosazovat manželství právě kvůli výhodám, jež na rozdíl od kohabitace přináší. Tyto požadavky jsou založeny na silných empirických důkazech.

*P. John Flynn, LC
Z angličtiny přeložila mf
RC Monitor 13/2009*

foto: Lammeyer | Dreamstime.com

Sny o dokonalém vztahu

foto: Monkeybusiness Images | Dreamstime.com

Seděla v autobusu a nepřemýšlela. Zkoušela se modlit, ale vnitřní tok myšlenek jí přerušily zvýšené hlasy nových nastupujících. Rozhlédla se okolo sebe, jestli není potřeba uvolnit místo. Mohla zůstat sedět, protože naproti byla dvě volná sedadla. Právě ty obsadil starý manželský pár. Letmo si je prohlédla. Mohlo jim být okolo sedmdesáti. Samu sebe si v tom věku nedovedla představit. Nemyslela ani na zítřek, natož tak daleko dopředu, ale i tak se musela nad těmi manžely zamyslet.

Manželé, kteří podle jejího odhadu spolu žili minimálně padesát, nebo možná šedesát let, se hádali. Ne zle, ale jemně. Hádali se způsobem, který náleží lidem, kteří spolu prožili nespočet dobrých i zlých věcí. Podle ní se však „dobírali“ úplně zbytečně. Stařenka chtěla ještě jít na nákup do potravin. Stařeček proti tomu nic neměl, ale navrhol jiný hypermarket, kde si chtěl koupit svoji lahůdku, kterou prý jinde nemají. Když mu to žena rezolutně zamítla, odpověděl jí mrzutě, že s ní nikam nejde, protože by na ni musel v obchodě čekat hodinu, což se mu vůbec nechce. Stará dáma se ho snažila uchlácolit tím, že na větší nákup půjdou druhý den s velkou taškou na kolečkách, aby

ho nemuseli vláčet po igelitkách. Potom se dialog otočil – muž chtěl jít ještě ke známým, s čímž zase jeho paní nesouhlasila.

Při pohledu na tu dvojici se zamyslela nad tím, jak by si ona sama představovala spolužití po tolika letech manželství. Jedno věděla jistě – nechtěla by se hádat. Ani polemizovat. Nechtěla by řešit nic, co nestojí ani za mávnutí rukou. Neplýtvala by energií tam, kde není třeba. Snila o vztahu bez zádrhelů, hádek, zbytečných schválností, dvojsmyslných poznámek, narážek, po kterých se oči zalíjí slzami. Dva dospělí, zodpovědní a inteligentní lidé se přece musí dohodnout na velkých zásadních společných rozhodnutích, ale i na zdánlivě nepodstatných maličkostech. Jestliže se nebudou umět dohodnout v miniaturních detailech mozaiky jejich společného vztahu, co udělají, když budou nuceni čelit vážným problémům?

Život je o vztazích a vztahy představují nekonečné množství kompromisů – to věděla velmi dobře. Popravdě, ne vždy lze dospět k závěru jednoduše a rychle. Kompromisů však nelze dosáhnout, když spolu lidé nekomunikují, anebo komunikují, ale tak, aby jeden druhého ponížili či zranili. Ti dva

staří manželé si navzájem odmlouvali, ale jejich léty prověřený vztah to nemohlo nijak narušit. Ale i tak si znovu řekla, že ona sama by se nehádala. Možná je pravda, že hádka vyčistí vzduch, ale zůstane po ní tolik bolesti jako opadáných kvítků po prudké májové bouřce. Ty už nikdy nikdo nevrátí zpátky na stonek. Ale co je horší – ani jednou vyřčená slova se nedají vzít zpět.

Představila si tu dvojici starých manželů, které pravidelně potkávala cestou do kostela na večerní mši svatou. On trochu shrbený, ona stále dáma. Co bylo krásné a na co jí vždycky padl zrak, byly jejich ruce. Nezajímalo ji, kolik mají vrásek či tmavých skvrn, ale to, jak nádherně se za ně drží. Dovedla si představit, že se takhle za ruce drží celý život – odkdy se poznali. Bylo to vyjádření tichého celoživotního spojenectví. Důvěry. Lásky. Respektu.

O pár minut později však starý pár vystoupil z autobusu a nahradil je mladý páreček středoškoláků očividně do sebe zamilovaných až po uši. Při pohledu na ně se usmála. První láska, která je pro ně nejdůležitější na světě. Nevidí napravo, nevidí nalevo. Ani neslyší. Mladíkovi, kterému se jeho slečna opírala o rameno, zazvonil telefon. Asi šestnáctiletému chlapci volala máma. Klasická otázka – kde je, s kým a proč ještě není doma. Líbilo se jí, že chlapec nezatloukal ani neklamal. Přiznal se, že je se svojí láskou a že ji jde doprovodit domů. Klobouk dolů, pomyslela si, je to slušně vychovaný mladý muž. I když z telefonátu vyznělo, a to nemohla přeslechnout, že jeho máma by byla radši, kdyby byl doma a učil se, než aby si hrál na kavalíra. Hm, jak je možné soudit lásku, jak je možné zakázat city? Dá se vůbec vysvětlit pubertákovi, že první láskou život nekončí? Že je pro ně důležité vzdělání a to, že budou mít v hlavě i něco jiného než obraz tváře své vyvolené či vyvoleného?

Myšlenkami se vrátila ke svým láskám. Každá z nich bolela. Někdy trochu, někdy velmi. I platonické city ji občas dostaly do úzkých. Nejvíce tehdy, když opravdu začala mít druhá strana zájem. Tehdy se otočila na podpatku a couvla. Když si třídila vzpomínky, dospěla k názoru, že utíká. Před city, před láskou, před závazky. Když nedávno rozebíraly s její kamarádkou vztahy, dospěly k názoru, že nejsou samy, které mají problém projevit city a přijmout těžký závazek lásky. Hledají něco extra,

někoho, kdo bude dokonalý. Znovu se pousmála. Potom dostala nápad. Vzpomněla si na film o lurdské jeskyňce v Bratislavě, kde jeden z účinkujících povídal o tom, jak se modlil k Panně Marii za svoji budoucí manželku. Když se potom potkal s neznámým děvčetem, okamžitě věděl, že s dotyčnou mladou dámou stráví zbytek svého života. Ano, to je nejlepší řešení, pomyslela si. I ona se začne modlit za rozpoznání životního povolání, ať to dopadne jakkoliv – za sebe i za jiné. A kdyby se jí náhodou nespĺnilo to, oč bude prosit? Nic se neděje, vždyť ani jediná modlitba není u Boha ztracená.

Zuzana Artimová

<http://katolickenoviny.sk>, překl. Vendy

Klíčové slovo je láska

*Náš svět nespěje k zániku
na nedostatek vědomostí,
odborných znalostí a schopností,
ale na nedostatek lásky.
Láska totiž klade důraz na vlastnosti,
které už nejsou v módě:
ovládat se,
nepodlehnout lakotě,
přemáhat sobectví.
Láska se má vztahovat
na konkrétního člověka,
ne na abstraktní lidstvo.
Pomáhat jen sobě rovným
je egoismus projevující se
v určitých skupinách.
To však není láska.
Láska znamená
vyjít ze sebe,
abych mohl žít pro druhé.*

Phil Bosmans

„Snažte se uspokojit Pána Boha jediného!“

Následovat Ježíše chudého a pokorného kamkoliv, dát Mu cele svůj život a přijímat vše, co nabízí – radosti i těžkosti. V duchu svatého Františka jít až k těm nejchudším a s obětavou láskou jim sloužit, jako by to byl sám Ježíš Kristus skrytý v těchto maličkých. Takový byl život a odkaz zakladatelky Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou Svaté Rodiny v Brně Matky Marie Bernardiny Hoškové. Letos 24. března uplynulo již 160 let od jejího narození a 22. května tomu bylo 140 let, co jako Alžběta Hošková vstoupila do řeholní rodiny mladé Kongregace Šedých sester.

Alžběta Hošková se narodila 24. března 1849 jako první ze šesti dětí. Již jako malá se svědomitě učila a brzy projevila značné nadání. Často ji bylo vidět před milostným obrazem Matky Boží staroboleslavské, jak se vroucně modlí. Tam také záhy v jejím srdci vznikla touha zasvětit svůj život zcela Kristu a účinně láске k trpícím bližním.

Svoji touhu naplnila vstupem do Kongregace Šedých sester v Praze, kde 28. dubna 1870 obdržela řeholní roucho a přijala jméno Marie Bernardina. O tři roky později se zasvětila Bohu doživotními sliby. Po šestnácti letech šťastného řeholního života si ji Boží Prozřetelnost vyvolila pro nové dílo. Po krátkém čase na rozmyšlenou a vroucí modlitbě se rozhodla naplnit Boží vůli a přijmout žádost představené odejít založit nový dům do Brna, kam byla poslána 15. března 1886 ještě se dvěma sestrami. Tam vznikla nová Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou Svaté Rodiny.

Matka Bernardina měla veselou povahu, byla energická a nadevše milovala pořádek, o čemž svědčí i mnohá svědectví, která se dochovala v kronice kongregace. Jedna sestra tak vzpomíná, že ji osobnost Matky zakladatelky velice zaujala. „Její vystupování bylo tak důstojné a vznešené. Přesto však z něho vyzářovala taková skromnost, která si podmanila srdce každého. Z celého jejího chování bylo přímo cítit nesmírně hluboký duchovní život,“ psala ve vzpomínkách. Matka Bernardina byla velmi přísná, ale stejně tak nejvyšší spravedlivá vůči všem sestram. Když ně-

foto: bB

jaká čekatelka nebo i sestra nejevila snahu a porozumění pro řeholního ducha, byla propuštěna. Jak sama říkávala: „Ať je i málo sester, jen budou-li opravdové řeholnice.“ Dbala o dobrou výchovu sester a dělala vše pro to, aby jim umožnila duchovní růst. Svědčí o tom i slova, která řekla mamince jedné čekatelky v den její oblázky: „Nemusíte se o ni bát. My jsme pro ni udělaly všechno, aby se mohla stát svatou. Bude-li, to už je její věc.“

K chudým se Matka Bernardina chovala jako pravá sv. Alžběta, dávala heroicky a žádný chudý neodešel s prázdnou. „Ve všem nám byla živým příkladem,“ vzpomíná další ze sester.

Matka Bernardina chovala velikou úctu k Nejsvětější Tváři Páně, k Eucharistii, k Pražskému Jezulátku a zvláště k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Vroucně se k Ježíšovu Srdci modlila a do klášterního kostela nechala pořídit sochu Božského Srdce v nadživotní velikosti. Sama ji už neviděla, ačkoliv sochu přivezli několik dní před její smrtí. Na nabídku sester, že ji do chóru zavezou, jen odpověděla: „Já už se těším na to věčné patření.“ Měla velikou důvěru v pomoc Boží a dokázala reagovat na vnuknutí Ducha Svatého. Po snu, ve kterém přišla mladá rodina – otec, matka a malé dítě – ke klášterní

vrátnici a prosili o přístřeší, nechala nově postavený kostel v Grohově ulici zasvětit Svaté Rodině. V mladých rodičích totiž poznala Marii s Josefem.

Sestry vedla vždy svědomitě a zanechala jim krásný odkaz: „Žijte radostně své zasvěcení! V klášteře najdete zlato, budete-li kopat, tím míním spokojenost, kterou není možné najít bez sebezáporu a snahy hledat dobro všude, i tam, kde

se skrývá pod drsnou skořápkou hrubšího zevnějšku.“ Před svojí smrtí 16. prosince 1922 se pak s nimi rozloučila slovy: „Snažte se uspokojit Pána Boha jediného.“ Pak ji Pán povolal k sobě navždy.

Modlitby s prosbou o přímmluvu Matky Bernardiny byly již několikrát podivuhodně vyslyšeny.

*sestry františkánky z Grohovy
kontakt: www.frantiskanky.cz*

Nepřejete si, abych vám posloužil?

V chrámovém sboru jsme měli dobrého zpěváka, místního lékaře, kterému všichni říkali „Kolouch“. To jméno dostal kdysi jako skaut a už mu zůstalo. Jednou mě tento „Kolouch“ zastavil a povídá: „Otče, mám v nemocnici strýce, má rakovinu a má to, jak se říká, spočtené. Už dlouho se za něho modlím, ne za jeho zdraví, ale za to, aby se smířil s Pánem Bohem. Je komunista, ateista. Snad kdysi jako děcko věřil, pak se dostal do učení, kde podlehl socialistickým myšlenkám, zapojil se do tzv. pokrokové mládeže a stal se funkcionářem strany. Za protektorátu byl zatčen gestapem, odveden do koncentráku, kde byl až do osvobození. Bylo hodně lidí, kteří v těchto podmínkách našli víru, on se tam však ještě utvrdil ve své nevěře. Kdyby se vám podařilo nějak ho přivést zpátky, ale nevím jak. On jakoukoli zmínku o Bohu nebo náboženství tvrdě odmítá!“ „Pokusím se,“ povídám, „modlete se ještě víc, snad se nám to podaří.“

Následující sobotu jsem jel do nemocnice. Sestry převlékaly ložní prádlo pacientům, takže vždy na některých odděleních byl klid. Někteří pacienti jezdili na neděli domů a já zjistil, že i oba spolupacienti lékárníkova strýce odjeli a on je sám na pokoji. Využil jsem toho, vešel na pokoj, pozdravil ho a povídám: „Jsem katolický kněz, zjistil jsem, že jste také pokřtěný, tak jsem se vás přišel zeptat, nepřejete-li si, abych vám posloužil.“ Nemocný (budu ho asi do smrti vidět před sebou) byl jenom kost a kůže, vztyčil ruku a s planoucíma očima plnými nenávisti a prstem ukazujícím ke dveřím zařval: „Ven!“ Přiznám se, že mi naskočila husí kůže, ačkoli na pokoji bylo horko. Říkám mu potichu: „Já půjdu, jenom mi řekněte, proč?“ On na to sípavě: „Byl jsem v koncentráku, tam nás bili, kopalí, šlapali.“ „Kdo vás tam bil, kopal, šlapal? Faráři?“ „Ne,“ zarazil se, „ty tam bili a kopalí stejně jako mě.“ A rozplakal se. Přistoupil jsem k jeho lůžku, sedl si na židli a snažil se utišit jeho pláč. Po několika větách se uklidnil, vděčně se na mě podíval, to už z jeho očí byla nenávist pryč a pak přišla životní, opravdová chlapská zpověď. Mohl ještě přijmout i Tělo Páně. A když jsem mazal svatým olejem jeho údy, měl ve tváři spokojený výraz. Jakoby ani neměl bolesti, a vím, že musel mít veliké. Při loučení mi šeptem děkoval.

Druhý den byla neděle. Po první mši svaté jsem šel k autu, abych jel do Rozhrání. U mého auta čekal lékárník „Kolouch“

foto: Alphaspirit | Dreamstime.com

a se slzami v očích mi říká: „Otče, ten můj strýc, co jsme o něm před časem mluvili, dnes ráno zemřel. A já si budu do smrti vyčítat, že zemřel nezaopatřený.“ „Ale vždyť on byl zaopatřený,“ já na to. „Prosím vás, kdo a kdy by ho zaopatřil?“ „Byl jsem u něho včera.“ „Vy, a nevyhodil vás?“ „Vyhodil, ale já jsem nešel.“ A stručně jsem mu vylíčil, jak to proběhlo. „Kolouchovi“ se obličej vyjasnil, potom mi silně stiskl ruku a řekl: „Děkuji.“ Když jsem sedal do auta, bylo slyšet, jak si pobrukuje slova písně, kterou tolikrát zpíval na kůru: „V tebe jsem doufal vždycky, ať nejsem zahanben navěky.“

Z deníku otce Jana Topenčíka

Minoritské kláštery v České republice. K 800. výročí vzniku Řádu minoritů.

Konvent Svatého Ducha v Opavě

Tradičně se jako datum založení opavského konventu uvádí rok 1234. Byl budován spolu s městem v jeho jižní části. Ve 13. a 14. století několikrát hostil provinční kapituly, Opava totiž ležela na strategicky výhodném a dosažitelném místě. Ve zdejší kapitulní síni došlo v srpnu 1282 ke smíru mezi olomouckým biskupem Dětřichem a premonstrátským klášterem v Hradisku na straně jedné a členy rodu Beneševiců na straně druhé. O tom, že muselo jít o významné centrum duchovního života, svědčí i to, že si je opavští Přemyslovci vybrali za rodové pohřebiště. V kryptě jsou pohřbeni Mikuláš II. (1365), Václav I. (1381) s chotí Juditou a také Přemek I. (1433).

V roce 1302 světil král Václav II. minoritům duchovní vedení členek v sousedství založeného kláštera klarisek, který zde působil až do roku 1782, kdy jej zrušil císař Josef II.

Požár města Opavy z roku 1431 zničil i klášter. Při jeho opravě se přistoupilo také ke gotické přestavbě presbytáře. V roce 1473 se v klášteře k jednání setkali český král Vladislav II. Jagellonský, uherský král Matyáš Korvín a polský král Kazimír IV. Jagellonský.

Rozkvět kláštera byl narušen nástupem protestantismu, který klášter ohrožoval přímo i nepřímo. V roce 1544 musel např. Ferdinand I. nařítit zemskému hejtmanovi, aby vzal konvent do ochrany. Po vyměření opavských Přemyslovců si začaly osobovat fundátorská práva pánové Tvorkovští z Tvorkova s cílem se na klášteře obohatit. Navíc se v klášterních prostorách konala jednání zemských sněmů i soudů a v poslední čtvrtině 16. století se zde zemský soud dokonce trvale usadil. Roku 1604 se klášter stal cílem protestantského

přepadení a plnění. Není proto divu, že počet řeholníků klesal a klášter postupně chátral.

Třicetiletá válka se na kostele i klášteře rovněž podepsala. Klášter byl dvakrát vydrancován. Toho času byl minorita Barnabáš jediným katolickým knězem ve městě. S opravami se začalo až roku 1636. Po padesáti letech, roku 1689, klášter vyhořel, přičemž se zřítily i gotická klenba v presbytáři kostela. Následná barokizace celého areálu trvala s přestávkami zhruba 70 let. V kostele se zejména po požáru města v roce 1689 těšil velké úctě milostný obraz Panny Marie Pomocné, jeden z nejstarších tohoto druhu v naší části Slezska. Dne 26. listopadu 1722 byl slavnostně umístěn na oltáři sv. Antonína, později přemístěn na hlavní oltář a v roce 1810 ozdoben stříbrným pláštěm.

Roku 1785 vznikla při kostele sv. Ducha druhá městská farnost, v části kláštera od počátku 19. století byla vojenská nemocnice, pak zemský soud a nakonec zemské finanční ředitelství. Dnešní podoba kláštera i kostela je výsledkem poválečné obnovy, protože celý areál byl spolu s městem téměř zničen za osvobozovacích bojů na počátku května 1945. Po vyhnání řeholníků komunisty r. 1950 byly v prostorách kláštera umístěny archivní depozitáře až na několik místností, které sloužily potřebám farního úřadu. Teprve po pádu komunismu mohli minorité svou činnost obnovit.

foto: bB

Co namísto „ne“?

Neodolám a podělím se s vámi o obširný úryvek z knížky „Jak mluvit, aby nás děti poslouchaly...“ od paní Faber a Mazlish. Získáváme zde v kondenzované formě několik velice pomocných způsobů, jak jednat důsledně bez provokování zbytečné konfrontace.

Jako rodičům se nám mnohokrát stane, že budeme muset dětem jejich přání překazít. Některé děti chápou „ne“ jako bitvu, jako útok na svou samostatnost. Zmobilizují všechnu svoji energii k protiútok. Křičí, mají hysterické záchvaty, nadávají, proklínají a zahltí rodiče větami jako např.: *Proč ne? Jsi zlá! Nenávidím tě!*

Je to vyčerpávající i pro nejtrpělivější rodiče. Tak co máme tedy dělat? Vzdát se? Kývnout na všechno? Očividně ne. Tudy by cesta vedla k tyranii, kterou by uplatňovalo rozmazlené dítě. Naštěstí existuje pár způsobů, které umožní, aby rodič zůstal přísný, aniž by vyvolal hádku. A bez používání slova *ne*.

◆ Poskytněte dítěti informaci

Dítě: „Můžu jít teď k Zuzce?“

Místo: „Ne, nemůžeš.“

Uvedte fakta: „Za pět minut máme večeři.“

Dítě si tak může vytvořit samostatný úsudek, že teď jít nemůže.

◆ Přijměte pocity

Dítě: (v zoo) „Nechci jít ještě domů. Můžeme tu zůstat?“

Místo: „Ne, musíme jít!“

Přijměte jeho pocity: „Myslím si, že kdyby to bylo na tobě, zůstal bys mnohem déle.“ (zatímco ho chytíte za ruku) „Je těžké odejít odněkud, kde se ti tak moc líbí.“

Někdy se skutečně odpor zmenší, pokud ukážete, že druhému rozumíte.

◆ Popište problém

Dítě: „Můžeš mě teď zavést do knihovny, mami?“

Místo: „Ne, nemůžu. Musíš počkat.“

Popište problém: „Ráda bych tě tam odvezla, ale během půl hodinky má přijít elektrikář.“

◆ Pokud je to možné, nahraďte „ne“ slůvkem „ano“

Dítě: „Můžeme si jít hrát na hřiště?“

Místo: „Ne, ještě jsi nesnědl svůj oběd.“

Použijte *ano*: „Ano, určitě. Hned jak se naobědváš.“

◆ Dejte si čas na rozmyšlenou

Dítě: „Můžu dneska spát u Gábiny?“

Místo: „Ne, spala jsi tam minulý týden.“

Dejte si čas na rozmyšlení: „Musím o tom popřemýšlet a probrat to s tátou.“

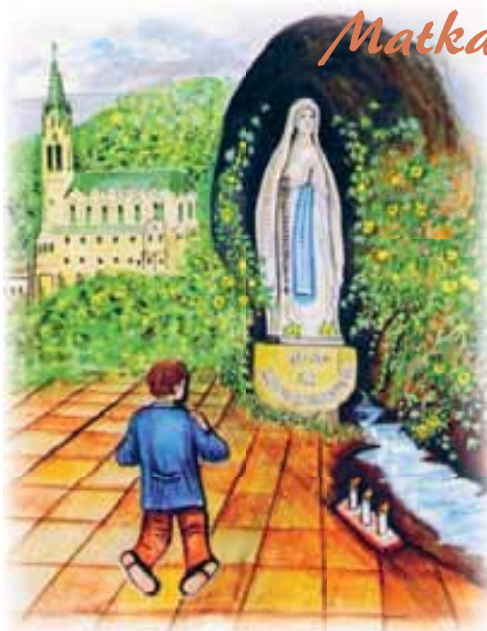
Tato větička vyřeší hned dvě věci najednou: dítě přestane tvrdě naléhat, protože uvidí, že se jeho problémem zabýváte, a navíc získáte čas, abyste si ujasnili, zda se vám prosba dítěte zamlouvá.

Je zřejmé, že slovíčko „ne“ je mnohem kratší než některé z navržených možností. Ale když si uvědomíte, jaká hádku se většinou strhne, přece jen to není ta nejkratší možnost.

Jolanta Basistowa
Žródlo 49/2008

Matka Boží a Matka naše

Drahé děti, o prázdninách jste mnozí z Vás jinde než ve školním roce, poznáváte nové kraje a nové lidi. Kdybyste se zeptali někoho, kdo to tam dobře zná, kde je nablízku nějaké poutní místo, skoro všude byste se o nějakém dověděli.

Co jsou poutní místa? Jsou to kostely, do kterých přichází často, zvláště o nedělích a svátcích, mnoho lidí z blízka i z daleka. Jsou to místa, kde bývají i podivuhodně vyslyšeny prosby těch, kteří se tam přicházejí modlit. Na některých poutních místech se staly zázraky. Bývají tam velmi krásné kostely, které často s úžasem obdivují i lidé, kteří jinak do kostela nechodívají. Nejednen nevěřící právě na poutním místě uvěřil v Boha.

Mnoho poutních míst je zasvěceno Panně Marii, připomínají některé události z jejího života. Jako je připomíná řada mariánských svátků během roku. Největší mariánský svátek je slavnost Nanebevzetí Panny Marie právě o prázdninách 15. srpna.

Víte už, že církev je Boží rodina, rodina Božích dětí. Rodina bez matky je hrozně ochuzena. Pán Ježíš nechtěl, aby rodina Božích dětí byla bez matky. Dal jí proto tu nejlepší matku, svou matku Pannu Marii.

O ní předpověděl už Pán Bůh po prvním hříchu našich prarodičů, o ní předpovídali dávní proroci. Ona byla při nejvýznamnějších událostech v živo-

tě Pána Ježíše. V jeho dětství a po celou dobu asi třiceti let pobytu v Nazaretě. Ona vyprosila jeho první zázrak, proměnění vody ve víno při svatbě v Káně. Stála vedle jeho kříže, když umíral a v osobě svatého apoštola Jana, který tam zastupoval nás všechny, svěřil nás její mateřské lásce. Ona byla uprostřed apoštolů při seslání Ducha Svatého a doprovázela pak začínající a rychle rostoucí církve svou přítomností, svými modlitbami, svými slovy, s mateřskou láskou svého srdce.

Po skončení jejího pozemského života ji vzal Pán Ježíš k sobě s tělem i duší do nebeské slávy. To oslavujeme tím velikým svátkem 15. srpna. Ale tím neskončilo její mateřské poslání v Boží rodině. Naopak, její mateřská láska působí mnohem víc teď, než mohla v jejím pozemském životě.

Panna Maria nás všechny miluje jako své děti. Především svými přímlovami u Boha pomáhá, těší, posiluje, chrání, vede k Pánu Ježíši, zachraňuje život pozemský i věčný. Často podivuhodně splní naše prosby, někdy i zázračně. V tomto časopise bývají pokaždé poděkování za její pomoc. Vynikající učitel církve svatý Bernard říká, že nikdy nebylo slyšáno, že by opustila toho, kdo se k ní obracel. A jiný svatý spisovatel, svatý Ludvík Grignon, napsal, že když se k ní v těžkém kříži, to znamená v těžkém utrpení, obrácíme, buďto nám vyprosí, abychom toho kříže byli zbaveni, anebo nám vyprosí takovou sílu, abychom ho nejen dokázali nést, ale abychom ho nesli s radostí. Tisíciletá a přitom každodenně nová zkušenost církve je obsažena ve slovech krásných modliteb k Panně Marii. Například, když ji nazýváme „Uzdravení nemocných“, „Útočiště hříšníků“, „Matka milosrdenství“, „Těšitelka zarmoucených“, „Pomocnice křesťanů“, „Brána nebeská“.

Děkujeme i my Panně Marii za její mateřskou lásku ke každému z nás i ke všem lidem, za ustavičnou její pomoc ve všem. Často se k ní modleme. Pánu Ježíši děláme velkou radost, když máme rádi jeho maminku, a ona nás přivádí stále blíž k němu. „Nyní i v hodinu smrti naší.“

S přáním krásných prázdnin s Pánem Ježíšem a s Pannou Marií a s prosbou o Boží požehnání pro Vás všechny Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

V Bohu som neveril, dokonca som sa vysmieval tým, ktorí v neho verili. Keď som mal ísť do ôsmeho ročníka, dostal som sa zo štátnej základnej školy na cirkevnú, kde boli hodiny náboženstva povinné.

Nechápal som, odkiaľ má tú trpezlivosť

Už od prvých hodín som si nápadne nevnímal rehoľnú sestru, ktorá nás učila. Po prvom polroku ignorácie sa rehoľná sestrička rozhodla pristúpiť k činu a nedovolila mi nudiť sa na jej hodinách. Raz mi oznámila, že ostanem po škole. Pochopiteľne, nazlostilo ma to, ale rešpektoval som ju. Takto sa začali naše spoločné stretnutia. Z mojej strany boli sprvu hluché, ale ako čas plynul, začalo mi vrtať v hlave, prečo to „tá“ sestrička nevzdá.

Odkiaľ brala tú silu a trpezlivosť? Jej vytrvalosť ma donútila rozmýšľať. Začal som najskôr len zo slušnosti a potom aj z vlastného záujmu počúvať jej slová. Zaujala ma a tiež to, kto je Boh a čo je viera v neho. Prišiel koniec školského roka. So sestričkou sme sa dohodli, že sa pripravím na prijatie sviatostí, ktoré som dovtedy nemal. Vybavila mi doučovanie u kňaza v našom meste, a tak som k nemu začal chodiť. Po absolvovaní tejto náuky som bol pokrstený, prijal som aj sviatosť svätého prijímania a o necelý rok i sviatosť birmovania.

Zoznámenie so sebou a s Bohom

Keď som už mal tieto sviatosti, stretol som na prechádzke

mestom moju rehoľnú sestričku a mohol som sa jej pochváliť, že už som dospelým kresťanom so všetkými sviatostami. Nechápal som, že hoci sme sa rok nevideli, stretli sme sa práve v čase, keď už som mal prijaté sviatosti. Mal som pocit, že ona je anjel, ktorý presne vie, kedy a kde má čo urobiť, kedy je ten správny čas.

Člen veľkej rodiny

Hoci toto stretnutie s Bohom bolo prvé, nebolo to, ako sa povie, „to pravé orechové“. Chodil som síce už do kostola, ale len zo zvyku a nič som tam nenachádzal. Dokonca ani vtedy, keď ma kamarát zavolať ministrovať a ja som stál pri oltári, kde sa všetko odohráva. Dostal som však pozvanie od kamaráta na púť radosti do Vysokej nad Uhom. O tejto púti som vedel len to, že tam chodí veľa dievčat a je to dobrá zoznamovacia akcia. Nečakal som, že tento víkend mi tak veľmi zmení život. Hneď po príchode nás rozdelili do skupínok podľa veku. Dostal som sa medzi úplne cudzích ľudí a oni odo mňa chceli, aby som rozprával o tom, ako sa cítim. Dostal som zo seba jedinú vetu:

„Cítim sa ako ryba na suchu!“ Prvý deň bol pre mňa o spoznávaní Boha a mňa samého, nie iných, ako by sa zdalo. Zistil som, že ja sám sa nepoznám, a prišlo mi to ľúto. S takými pocitmi som prvú noc zaspával. Prišiel druhý deň a rôzne akcie, rozhovory, modlitby, púť k hrobu Anky Kolesárovej.

Zrazu som sa cítil doma – ako člen veľkej rodiny. Večer bola na programe adorácia. Vtedy sa ma dotkol živý Boh. Ako to opísať? Nevieť sám, je to ťažké. Cítil som sa ako zaľúbený človek, akoby som sa ocitol v raji. Je to krásne a príjemné, keď nevnímam nič iné, len ten pocit blaha a spokojnosti. Neprekážalo mi, že ma bolia nohy od kľačania počas adorácie, ani dĺžka adorácie. Keď sa skončila, vyšiel som zo sály a nevnímam som nikoho a nič. Stále som však cítil silný Boží dotyk, pohladkanie. Musel som si sadnúť na stoličku, bol som tak príjemne slabý, ale šťastný, že som si tento pocit chcel vychutnať naplno. V tejto chvíli moje pochybnosti zmizli a odvtedy mám už Boha stále so sebou.

*Roman Illéš
Katolícke noviny 28/2009*

Poděkování

Touto cestou bych chtěla poděkovat Panně Marii za její přimlvy u Syna. Pán nám ve své velké lásce požehnal narozením čtvrtého děťátka. I přes různé zdravotní komplikace v těhotenství se nám 1. května narodil zdravý syn Filípek.

Díky, Panno Maria!

S vděčností Karolína, Strání

Mé dvě dcery musely v tomto roce podstoupit složité operace, které se ze začátku jevily jako banální zákroky. Děkuji touto cestou Panně Marii, Pánu Ježíši, Duchu Svatému a svatému Judovi Tadeáši za to, že se mým oběma dcerám dostalo odborné a kvalifikované lékařské pomoci od laskavých chirurgů a celého zdravotního personálu. Děkuji za to, že obě operace proběhly bez komplikací a obě histologická vyšetření byla negativní. Zároveň prosím Pannu Marii, aby i nadále byla ochránkyní, dobrou a trpělivou Matkou celé mé rodiny a přimlouvala se za nás u Syna.

Vděčná ctitelka Panny Marie ze Slovácka

S velkou radostí chci dosvědčit, že nás Pán Bůh nikdy neopouští a moc nás miluje. Dostala jsem se do strašně těžké finanční situace a nevěděla jsem, co dělat. Přemýšlela jsem, že skončuji se životem. Když jsem chodila kolem přehrady, chtělo se mi skočit a mít klid. Ale najednou jako by mě někdo osvětlil a řekl: „Vlož se do Božích rukou, modli se, pros a budeš vyslyšena.“ Proto chci veřejně poděkovat všemohoucímu milosrdnému Bohu, nejmilosrdnější matičce Panně Marii a jejímu synáčkovi Pánu Ježíši a všem svatým ochráncům. Prosím a přimlouvám se za Boží pomoc pro mé drahé děti, celou rodinu a kamaráda Jirku a jeho rodinu.

Vděčná čtenářka Anna V.

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za uzdravení mého syna. Také za to, že se za nás po celý život přimlouvá a pomáhá nám v těžkých

životních situacích. Zároveň ji prosím, aby i nadále držela nad námi ochrannou ruku a neopouštěla nás.

Vděčná čtenářka z Jihlavy

Zázraky se dějí...

Děkuji mnohokrát Panně Marii a svatému Josefu, který je patronem dubňanského kostela, že drželi ochranu nad mým malým vnukem. V polovině dubna tohoto roku se stal v naší rodině zázrak.

Můj vnuk Alešek přežil pád z okna z pětmetrové výšky. V tu dobu prohlížela maminka úkoly starší dcerce v místnosti, kde si hrál i Alešek. Jeho sestřička otevřela okno s tím, že se podívají dolů na kočíčku. Toho chlapec využil, opřel se o sítku a vytlačil ji ven. V tom se stalo něco neuvěřitelného. Než stačila maminka přiskočit, dítě letělo z pětmetrové výšky. Náhodou jsem šla vysypat smetlí, když na mě volal pán, který nehodu viděl. Okamžitě jsem vnuka držela v náručí a jenom pláč dal znát, že chlapec žije. Moc děkuji ducha-přítomnému pánovi, který ihned přivolal sanitku a Alešek byl převezen do nemocnice. Po důkladné prohlídce ošetřující lékař pronesl: „To dítě přežilo zázrakem. Znovu se narodil. Asi při něm stáli čtyři andělé strážní.“ Nic se mu nestalo, až na malou ranku na bradě. Asi po týdenním pozorování si přivezla šťastná maminka Aleška domů, ale tříleté narozeniny slavil v nemocnici. Snad při něm stál i můj zemřelý manžel-dědeček chlapce, který byl velmi věřící. Ještě jednou nastokrát děkuji Panence Marii a všem svatým, kteří se za něj přimlouvali. Ať Anděl strážný nad ním i celou rodinou drží i nadále ochrannou ruku. Naše vroucí modlitby ať jsou Bohem vyslyšeny. Pán Bůh zaplat všem!

Babička J. Žurcová z Dubňan

Vnučka byla podruhé v pozeňnaném stavu. Lékař, uznávaný za velkého odborníka, však zjistil, že dítě bude postižené kvůli vodnatelnosti mozku. Nabídl potrat. Vnučka rozhodně odmítla a řekla, že dítě porodí a přijme. Má již 15měsíčního Toníka, u něhož lékaři zjistili podobnou vadu, ale přesto dítě roste a správně se rozvíjí.

Další vyšetření potvrdilo postižení, ale zjistilo také pohlaví dítěte. Rodiče pro ně vybrali jméno Jacek a začali jsme se všichni modlit na přimlvy sv. Jacka o dar zdraví. Další paní doktorka byla pro nás povzbuzením. Jakmile se dozvěděla, že si dítě

chceme nechat i přes postižení, řekla, že jí spadl kámen ze srdce.

Při dalším vyšetření lékaři hovořili o zmenšení mozkové komory a že bude nejspíš nutný porod císařským řezem s následnou okamžitou operací mozku nemluvněte. Avšak dítě se narodilo přirozenou cestou a bez jakéhokoliv postižení.

Svým svědectvím chci poděkovat dobrému Bohu i Nejsvětější Matce za vyslyšení našich proseb.

*Prababička Helena, Řešov, Polsko
(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 5/2009)*

Paní Anna se vdala ve 23 letech. Za dva roky se jí narodila dceruška Alexandra, která byla pro ni vždy zdrojem radosti. Její druhá dcera Klaudie se narodila se srdeční vadou. Rodiče zakusili mnoho obav a nejistot ohledně budoucnosti dcery. Po operaci se situace postupně zlepšovala.

V době, kdy Klaudii byly tři roky, zjistilo se, že Anna má rakovinu prsu. Byla nutná operace. Po odstranění prsu a chemoterapii Anička mobilizovala síly k boji s nemocí. Tehdy se potkala s paní Renatou, která s ní hovořila o Bohu a pomáhala jí jít cestou víry. Paní Renata již mnoho let vedla život modlitby, sdružovala okolo sebe lidi, kteří spolu s ní objevovali smysl a hloubku víry.

Anna často opakovala: Všechno je v rukou Boha. Po půldruhém roce se nemoc vrátila s metastázami na kosti. V té době se její starší dcera Alexandra připravovala k prvnímu sv. přijímání. Anna si nestěžovala, ale velmi si přála ještě chvíli žít, aby mohla být u tak důležité události dcery. Důvěřovala Bohu a v modlitbě jej o to velmi prosila. Bůh ji vyslyšel. Nemoc se zastavila. Výsledky lékařských vyšetření se zlepšovaly.

Anička však dobře věděla, že se nemoc může kdykoliv vrátit a že okamžik jejího odchodu z tohoto světa může nastat velice brzy. Chtěla být Bohu a Marii stále blíž, aby ji okamžik smrti nepřekvapil. Vydala se na pouť do Medjugorje ke Královně míru. Přes nemoc a mnohé těžkosti neprosila o milosti pro sebe, ale pro své blízké. Modlila se o usmíření v rodině, za štěstí pro svého bratra. Věřila, že ji Panna Maria vyslyší, a skutečně po návratu domů se v rodině mnohé pohnulo k lepšímu.

Po osmi měsících nemoc dala o sobě znovu vědět. Anička byla již připravena. Věděla, že Bůh

je láska a že ten, kdo nás miluje a odevzdal za nás život, by na ni neseslal utrpení, kdyby to nemělo hlubší smysl. Věřila, že obětováním svého utrpení, může vyprosit mnoho dobra.

Ještě dalšího půldruhého roku Anna bojovala s nemocí, při čemž se utrpení stále zvětšovalo. Každý den jsme se modlili za ni a její rodinu. Jednou jsme pozvali k modlitbě známého kněze. Jednou jsme pozvali k modlitbě známého kněze. Po modlitbě P. Bartek řekl, že poprvé v životě viděl tak velice Bohu odevzdaného člověka a setkání s tolika lidmi modlícími se za nemocnou přítelkyni bylo pro něj velkou lekcí víry a lásky.

Anička byla stále slabší, její důvěra v Boha však neochabovala, stále říkala: „I když bys stál nad propastí, důvěřuj.“ V polovině srpna Anička cítila, že se blíží konec. Poprosila, aby za ní přišel kněz a udělil jí svátosti. Za deset dní zemřela smřívání s Boží vůlí. Nestěžovala si na svůj osud. Vydala svědectví víry, naděje, lásky i trpělivosti v utrpení.

*Krystyna M., Orneta 2008, Polsko
(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 5/2009)*

Vážená redakce, chceme Vám poděkovat za časopis Immaculata. Každé vydání si s radostí přečteme a nestává se, aby nějaký článek zůstal opomenut. Mnohokrát jsme v něm našli povzbuzení a poučení ve víře. V poslední době vždy netrpělivě očekáváme pokračování vyprávění o sv. Antonínovi; jednodušší články čteme dětem („Příběh z metra“ poslouchaly se zatajeným dechem); ty složitější zůstávají na dospěláky; občas se rozvine i diskuse.

Pán žehnej Vaší práci a těšíme se na další číslo.

Vladislav s rodinou, Nebory

Svou vděčnost dále vyjadřují:

Marie Macháčková. A. Kadubcová.

O modlitbu prosí:

Jaroslava Třísková, Dagmar Křižanová, Pavlína Pišťálková, postižená Veronika a Jakub Filip.

Milý čtenáři, pokud jsi i Ty ve svém životě zakusil Boží pomoc, napiš nám do redakce, aby se i jiní mohli dovědět, jak dobrý je Bůh.

Zemřela Antonie Hofmanová

V Jilemnici dne 16. června 2009 zemřela ve věku 86 let Antonie Hofmanová, dlouholetá katechetka mládeže v Krkonoších a Podkrkonoší, politická vězeňkyně z dob komunistického režimu, členka sekulárního františkánského řádu a také dlouhodobá odběratelka a rozšiřovatelka našeho časopisu *Immaculata*.

Antonie Hofmanová se narodila 13. června 1923, pochází z Horní Branné u Jilemnice. Většinu života žila a pracovala v Podkrkonoší. Do jejího mládí zasáhla německá okupace, válečná léta prožila v Praze. Uprostřed války se rozhodla pro vyučování náboženství.

Snažila se vychovávat mládež k životu podle křesťanských zásad, za to byla v době komunismu zatčena a odsouzena na šest let vězení, zvláště za šíření myšlenky jocismu (křesťanského dělnického hnutí z Francie) mezi mladými v Podkrkonoší. Vězení snášela statečně.

Po návratu z vězení nacházela obživu jen velmi těžko. Prošla řadou různých profesí, nakonec pracovala jako ošetrovatelka v dětské léčebně v Janských Lázních. Tam sloužila těm nejmenším celých třiačtyřicet let.

Koncem 70. let se přestěhovala do Jilemnice a její dům ve Zvědavé uličce se stal postupně místem setkávání křesťanů a předávání víry navzdory tehdejšímu nepřátelskému postoji režimu. Tak pokračovala v naplňování svého celoživotního poslání – předávat víru druhým, zvláště mladým, svědčit o Bohu vlastním životem a vytvářet kolem sebe společenství.

Vše, co z ní vyzářovalo, bezprostřednost a humor, který ji neopouštěl ani v posledních dnech pozemského života, bylo plodem její hluboké víry v Boha, který je Láska.

Byla 62 let členkou sekulárního františkánského řádu (SFR – III. řádu sv. Františka).

Napsala také několik knih, nejznámější jsou její autobiografie „Žijeme jen jednou“ a „Svoboda v nesvobodě“ o letech prožitých v komunistickém vězení.

V roce 2007 obdržela ocenění záslužným křížem „Pro Ecclesia et Pontifice“, které jí udělil papež Benedikt XVI., a také pamětní medaili města Jilemnice za aktivní odpor proti komunistickému režimu.

Děkujeme s láskou a vděčností za vše, co pro nás vykonala. Pán ať jí udělí radost života věčného.

Program návštěvy Svatého otce v České republice

Benedikt XVI. je druhým papežem, který navštíví naši zemi. Jako kardinál ji navštívil v roce 1992, kdy v kostele sv. Vojtěcha v Praze přednesl přednášku na téma křesťanské víry ve věčný život. Návštěva naší vlasti bude jeho oficiální 13. zahraniční cestou.

Sobota 26. září: Svatý otec přiletí dopoledne na ruzyňské letiště, kde proběhne uvítací ceremoniál. Papež poté v Praze navštíví kostel Panny Marie Vítězné – Pražského Jezulátka, na Pražském hradě se setká s prezidentem Václavem Klausem a dalšími politiky a večer v 18 hodin se bude v katedrále sv. Víta modlit nešpory s kněžími a řeholníky.

Neděle 27. září: Na tuřanském letišti v Brně v 10 hodin bude papež sloužit mši svatou. Odtud se vrátí do Prahy, kde se navečer setká se zástupci Ekumenické rady církví a následně s akademickou obcí.

Pondělí 28. září: Na svátek sv. Václava dopoledne přicestuje Svatý otec do Staré Boleslavi, navštíví zde baziliku sv. Václava, u příležitosti Národní svatováclavské pouti bude celebrovat v 9.45 mši svatou a setká se s mládeží. V podvečer pak odcestuje zpět do Vatikánu.

Podrobné informace naleznete na www.navstevapapeze.cz.

ZPRÁVY

Kněžská povolání ve Francii. Celkem 756 bohoslovců studuje v současné době ve francouzských seminářích. V r. 1965 jich bylo ještě 4 500. Z tohoto počtu jich většina patří k různým konzervativním proudům, (160 náleží k hnutím, která jsou spojena s liturgií sv. Pia V. (Kněžské bratrstvo sv. Petra, Institut Dobrého Pastýře apod.)

kreuz.net 5. 6. 2009

Odmítnutí kvůli svědomí příčinou perzekuce. V demokratických zemích Západu je stále častějším jevem propouštění katolíků z těch zaměstnání, kde dochází k jejich konfliktům se svědomím. Upozornil na to Stefano Fontana, prezident Mezinárodního centra kardinála Van Thuana pro sociální nauku Církve se sídlem v Římě. Legální potraty a eutanazie jsou podle něho příčinou, proč lékaři-katolíci nemohou být gynekology nebo gerontology. Totéž se týká i zdravotních sester. Jestliže odmítnou vykonat potrat či eutanazii nebo při nich asistovat, jsou vyhozeni pro „neplnění povinností“. Tam, kde je v zákoně zakotveno právo na výhradu svědomí, najdou si zaměstnavatelé obvykle jiný důvod k propuštění.

Tyto profese však nejsou jedinými, kde se katolík může snadno dostat do rozporu se svědomím. Jestliže farmaceuti-katolíci odmítnou prodávat antikoncepční preparáty nebo se podílet na jejich výrobě či distribuci, má to za následek jejich propuštění z práce. Totéž platí i o věřících laborantech, když odmítnou klonování a pokusy na embryích, nebo o státních úřednících-katolících, jestliže se zdráhají z důvodů svědomí zaregistrovat homosexuální či lesbické páry. V poslední době tyto tlaky směřují zejména do škol. Učitelé-katolíci jsou nuceni proti svému svědomí učit, že všechna náboženství jsou si rovna, že Ježíš Kristus byl pouze významným prorokem na stejné úrovni s Buddhou a Mohamedem, že homosexualita je rovnoprávná s heterosexualitou a mravně nezavadná a že předmanželský sex není ničím špatným, jenom je třeba dbát na použití antikoncepce. Pedagogům, kteří kvůli svědomí odmítnou, hrozí propuštění. I katolické školy se ocitají pod tlakem, aby se přizpůsobily těmto zvráceným osnovám.

Information FMG 96/2009

Soudovláda v USA? V katolickém prostředí v USA vyvolává velké rozhořčení nedávné rozhodnutí katolické univerzity Notre Dame udělit prezidentu Obamovi, známému ze svých radikálně proabortivních postojů, čestný doktorát. Tento čin uvedeného institutu odsoudili i mnozí biskupové. To se stalo navzdory faktu, že podle údajů Gallupova institutu počet amerických odpůrců potratů vzrůstá. Katolický filozof Curtis Hancock se však obává, že toto není nic platné, neboť v USA vládne „soudovláda“. Soudy, které jsou rozhodující instancí, často

rozhodují v morálních a humanitárních otázkách bez ohledu na mínění lidí, v mnoha státech (Massachusetts, Kalifornie aj.) vynesly např. rozsudky umožňující manželství osob stejného pohlaví, i když většina občanů to odmítala.

Nasz Dziennik 22. 5. 2009

Rakouské banky financují prostituci. Známy rakouský „lovec porna“ Martin Humer zjistil díky svým přátelům, bankovním zaměstnancům, kteří ho tajně nechali nahlédnout do dokladů, že absolutní většina rakouských peněžních ústav poskytuje miliardové úvěry vykřičeným domům i přesto, že mnoho z nich by bez těchto „injekcí“ dávno zkrachovalo. Kredity banky dávají bez nejmenších problémů i tehdy, když tyto nevěstince své dluhy nesplácejí, ačkoliv jiným firmám je odmítají s odvoláním na celosvětovou „finanční krizi“.

Glaube und Kirche 6/2009

Většina Španělů odmítá liberalizaci potratů. Socialistická vláda premiéra Zapatera navrhuje dalekojdoucí liberalizaci potratového zákona, a to bez ohledu na skutečnost, že většina občanů je proti tomu, podle oficiálních průzkumů až 64 procent. Odpor vzbuzuje zejména požadavek, aby nezletilé dívky mladší 16 let mohly podstoupit potrat bez souhlasu a vědomí rodičů. Proti připravované novelizaci se staví ostře také španělský episkopát.

GK 6/2009

Zemřel pater Josef Olejník. Olomouc. V sobotu 11. 7. 2009 zemřel v nemocnici ve Šternberku pater Josef Olejník.

Narodil se v roce 1914 ve Strání-Květná. Studoval na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a na teologické fakultě v Olomouci. V roce 1938 byl vysvěcen na kněze. Po kaplanské službě ve Vsetíně odešel do Říma, kde studoval na Papežském institutu posvátné hudby. Sloužil 9 měsíců v Čsl. armádě v Anglii. Po návratu do vlasti byl vicesuperiorem semináře a lektorem teologické fakulty v Olomouci a zároveň kaplanem u sv. Michala. Působil také ve farnostech Andělská Hora, Dětrichovice a Rudná pod Pradědem. „Českou mši z Andělské Hory“ složil r. 1966. Od roku 1968 působil na CMBF v Olomouci a v Litoměřicích až do r. 1975, kdy mu byl odňat státní souhlas. Roku 1990 se stal docentem na CMTF v Olomouci v oboru liturgického zpěvu a vypomáhal ve farnosti Moravičany. Od r. 1973 až dosud vedl smíšený chrámový sbor ve Velké Bystřici. Až do své smrti se věnoval zhudebňování liturgických textů a byl vyhledávaným duchovním vůdcem a zpovědníkem.

OBSAH

Povzbuzení k chválám Božím.....	1
Hrdina Boží svatý Antonín z Padovy (16).....	2
Brát na vědomí Boha Stvořitele.....	5
Jak sloužit Neposkvrněné?.....	6
Ten větší zázrak.....	7
Sv. Jan Křtítel Vianney.....	8
O naději.....	9
Zapomenuté devítky.....	12
Ohlédnutí za procesem s M. Horákovou a spol.....	15
Co se skrývá za vraždou potratáře?.....	16
Rozbitá manželství.....	18
Sny o dokonalém vztahu.....	20
Klíčové slovo je láska.....	21
„Snažte se uspokojit Pána Boha jediného!“.....	22
Nepřejete si, abych vám posloužil?.....	23
Konvent Svatého Ducha v Opavě.....	24
Co namísto „ne“?.....	25
Matka Boží a Matka naše.....	26
Nechápal som, odkiaľ má tú trpezlivosť.....	27
Poděkování.....	28
Zprávy.....	31

Immaculata – Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 4/2009, ročník XVIII.
ISSN 1210-5732

**S církevním schválením brněnského
biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho**
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nápisy a zkracovat příspěvky.
Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var.
symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2009: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštôr Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

**Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů,
vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.**

**Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým,
a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.**

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit zázračnou medailku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutkávají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medailky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

Přijed' na Cvilín!

Sobota 15. 8. 2009

Pout' rytířů Nepsokvrněné a čtenářů časopisu Immaculata

Program:

- křížová cesta – 11.00***
- mše svatá – 12.00***
- přátelské setkání – 13.00***
- svátostné požehnání – 14.30***

Srdečně zve redakce

800 LET OD ZALOŽENÍ ŘÁDU MINORITŮ ♦ 1209-2009

Sv. František se modlí v rozbořeném kostelíku sv. Damiána.
Zde uslyšel z kříže Kristův hlas: „Jdi a oprav můj dům!“
Giotto di Bondone, freska v Bazilice sv. Františka, Assisi.

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Informace:

P. Bogdan Sikora, Minoritská 1, 602 00 Brno,
tel.: 511 119 048, e-mail: provincialat@minorite.cz